

LENKA HRDLÍČKOVÁ

PAVEL BARŠ

ČÍSLO/10/ROK/2019/MĚSÍC/KVĚTEN-ČERVEN
CENZURA A LITERATURA

STUDENT REVUE

BEZ
UČEBNICE

✓
NĚMECKY

OB S A H

LENKA
HRDLÍČKOVÁ

Interview
na str. 20-21

HLAVNÍ TÉMA
NĚMECKY

Manheim
str. 4 - 7
Berlinare str. 8
Mnichov str.
13

KALENDÁRIUM

str. 12

PAVEL BAREŠ

str. 10-11

EXKURZE

str. 28-30

PRVOREPUBLIKOVÁ
LITERATURA

Cenzura literatury str. 18 - 19
Interview str. 22 - 23

MÝDLOVÁ VŮŇ

komiks str. 25-26

Výstaviště v rámu od Bary Vondrákové

DRAZÍ ČTENÁŘI,

Čas plyne jako voda, před námi stojí červen nabitý úporným snažením o dohnání špatných známek a s ním držíte v rukách nové číslo Student Revue. Převzala jsem po Tomášovi pomyslné šéfredaktorské žezlo, tudíž vás teď po dalších pár číslech budu vítat já. Takže na co se v květno/červnovém čísle můžete těšit?

Tentokrát představíme výuku němčiny z jiného úhlu, v hledáčku jsme ovšem měli také literaturu, neboť se konala spousta akcí – dočtete se něco o festivalu Svět knihy či o Dnu prvorepublikové literatury na naší škole, nechybí ani knižní recenze či nově zajímavá amatérská povídka na pokračování naší nejmladší členky. Pan pro-

fesor Futtera si rovněž připravil velmi zajímavý článek o školních exkurzích, ale to určitě není vše – nudit vás toto číslo rozhodně nebude.

Tímto s vámi uzavírám školní rok 2018/2019, užijte si „kratičké“ prázdniny a vraťte se ve zdraví v září do školních lavic. Adieu!

PAVLÍNA LENGHARTOVÁ

šéfredaktorka

REDAKCE

šéfredaktorka:

Pavlna Lenghartová

redaktoři:

Kateřina Horáková
Sofie Anna Janebová
Pavlna Lenghartová
Karolína Soukupová
Jakub Škvřina
Adéla Urbanová

příspěvatelé:

Prof. Futtera
Tina Hlaváčková
Valerie Kopejsková
Kateřina Růžičková

grafický design:

Filip Janeček

konzultace:

Mgr. Věra Janečková

Chcete se s námi

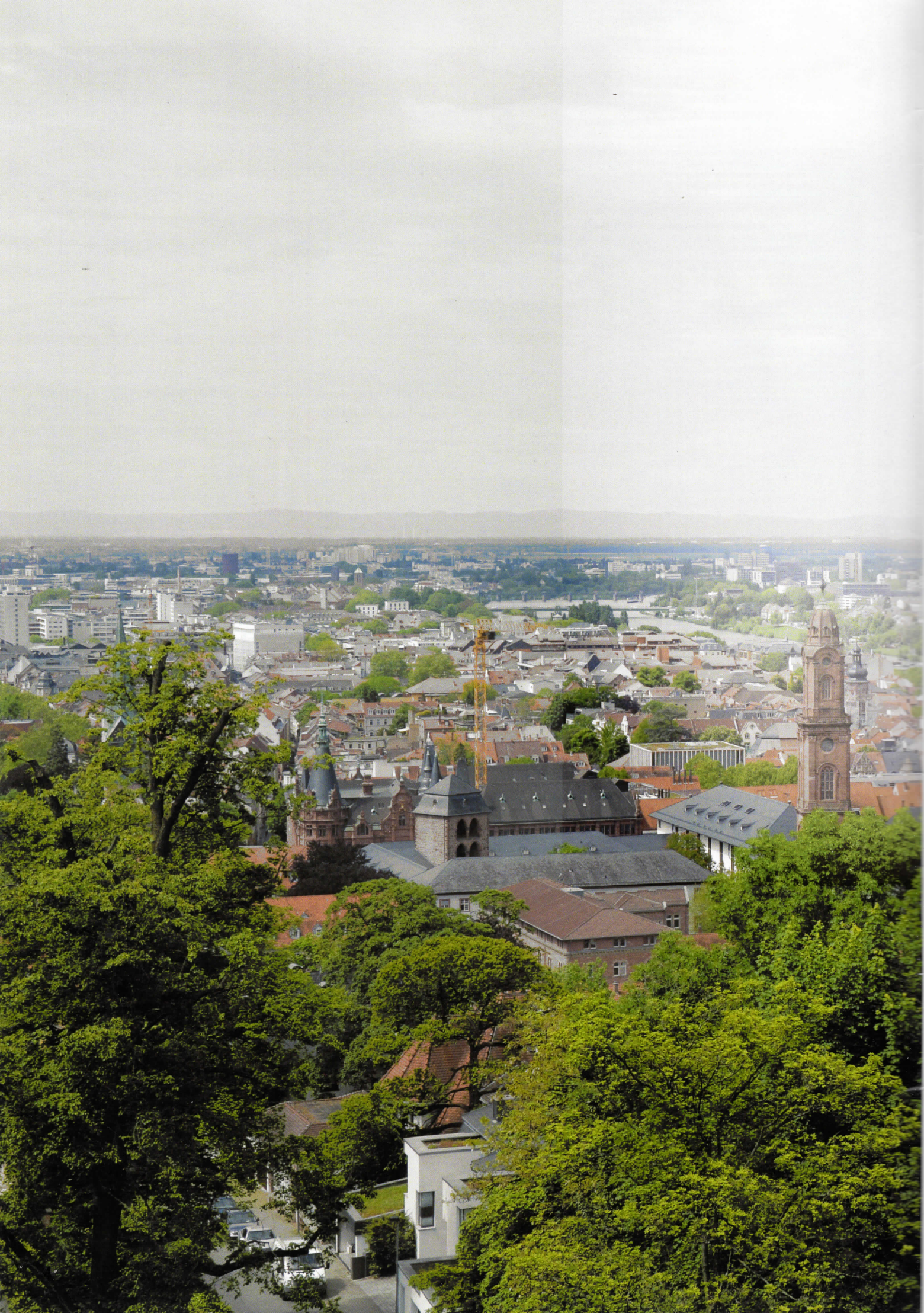
o něco podělit?

Dát tip?

Napište nám na

STUDENTREVUE@GMAIL.COM

*Dvouměsíční studentský
magazín Student Revue*

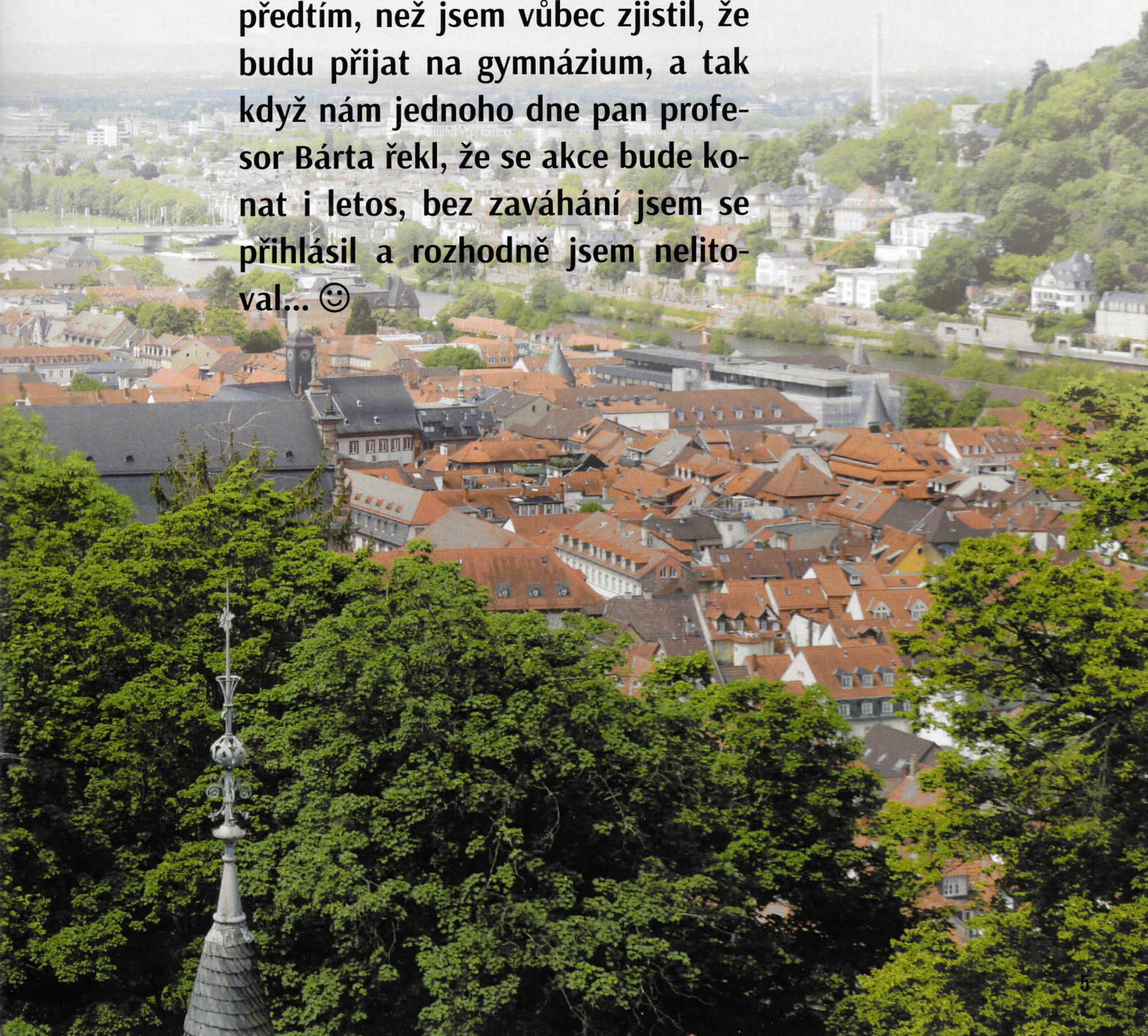

napsal: JAKUB ŠKVRNA, 1.A

ČÁST 1: NĚMECKO

MANNHHEIM EXCHANGE 2019

O této výměně jsem věděl ještě předtím, než jsem vůbec zjistil, že budu přijat na gymnázium, a tak když nám jednoho dne pan profesor Bárta řekl, že se akce bude konat i letos, bez zaváhání jsem se přihlásil a rozhodně jsem nelitoval... 😊

A o co vlastně jde? Jde o výměnný pobyt mezi naším gymnáziem a gymnáziem v Mannheimu (Liselotte Gymnasium), kdy skupina českých studentů jede do Německa a o pár týdnů později sem přijede německá výprava. Všichni jsme tam pobývali v rodinách, které se o nás staraly.

Vsobotu 12. května jsme v 8 ráno nasedli do autobusu a vyrazili jsme směr Mannheim (2. největší město spolkové země Bádensko-Württembersko). Cesta byla poměrně dlouhá, ale utekla – za 7,5 hodiny jsme stáli na školním dvoře v Mannheimu. První chvilky byly asi nejtěžší, všichni byli nervózní a nikomu se moc nechtělo z autobusu, ale po přivítání to postupně opadávalo.

PŘÍJEZD

Hned po příjezdu nás němečtí studenti pozvali na zmrzku, poté jsme si s nimi prošli celý Mannheim až na náplavku, která se mi moc líbila.

PRVNÍ DEN

Ráno jsme šli do školy. Nejdříve jsme hráli různé stmelovací hry v tělocvičně, poté jsme šli na prohlídku školy. Škola byla moderně zařízená, v interiéru bylo hodně světla. Pan profesor Hauptfleisch nám ukázal také místnost SMW (studentského parlamentu). Prohlídka byla celkem příjemná a poté jsme měli hodinu biologie (v angličtině, což u nich není nic neobvyklého). Pak jsme šli do města a odpoledne jsme hráli tzv. Mannheim-Rallye. Dostali jsme pracovní list a odpovídali jsme na

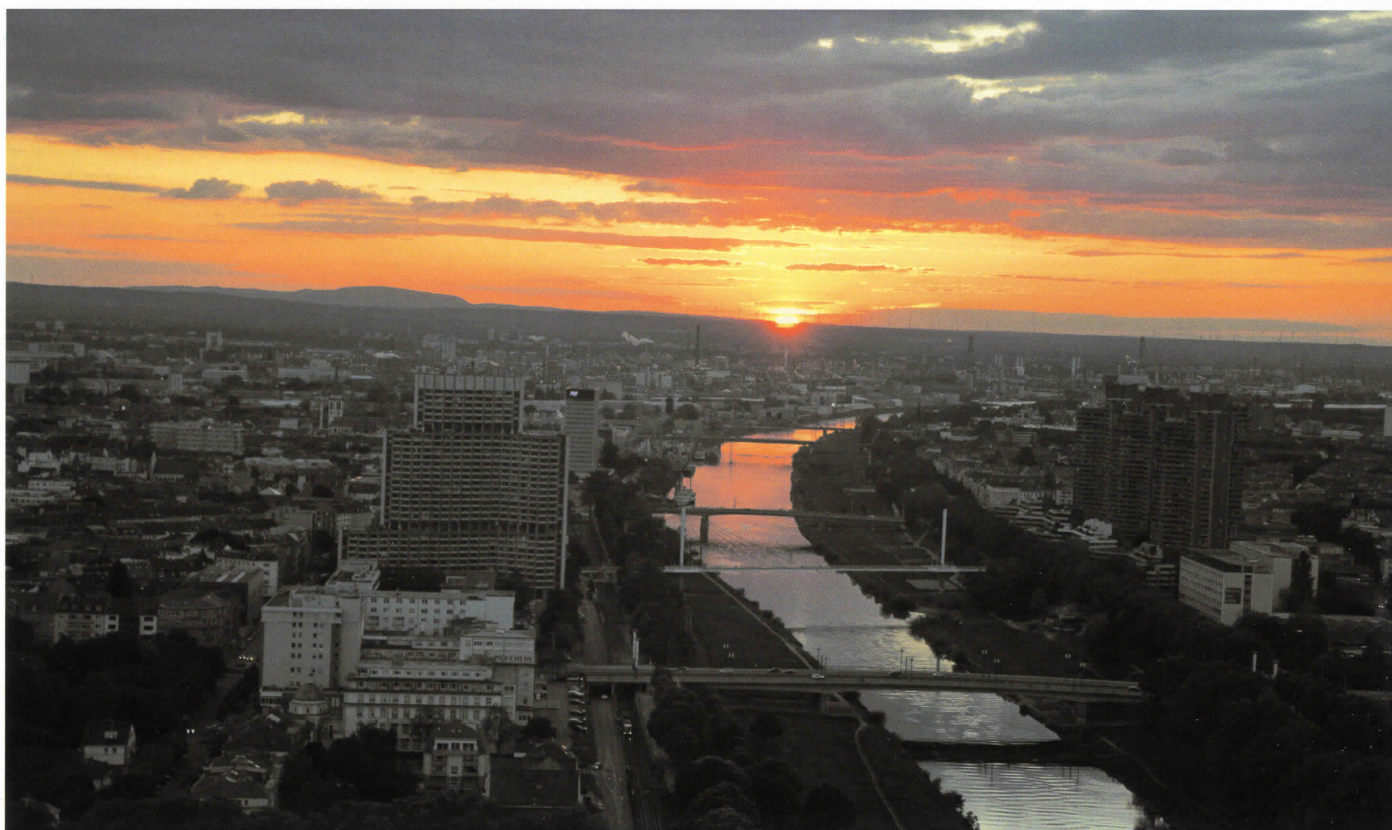
otázky. Dalším úkolem bylo pořídit vtipné fotky na různých místech, náměstích, náměstíčkách apod.

DRUHÝ DEN – veslování

V Mannheimu již od roku 1875 funguje veslařský klub a my jsme měli možnost si to vyzkoušet. Nejprve jsme byli na trenážerech, a když už jsme pochopili, jak to funguje, šli jsme na vodu. Řeknu vám, myslel jsem si, že to bude lehčí :: Jízda pozadu byl trochu nezvyk, ale musím říct, že jsme si to užili. Potom jsme šli na chvilku do školy a odpoledne jsme měli pozvání do Luisen parku na společnou grilovačku.

TŘETÍ DEN – Štrasburk

Ráno jsme nastoupili do autobusu a za 1,5 hodiny jsme byli ve Francii. První zastávkou byla prohlídka Evropského parlamentu, která byla docela zajímavá, dozvěděl jsem se spoustu nových věcí, např. že úředních jazyků je tolik, kolika se mluví ve členských zemích (24). Pak jsme se vydali do centra, kde jsme navštívili chrám Notre-Dame de Strassbourg a zakončili jsme to rozchodem, který si už každý udělal po svém. Přišlo mi zajímavé, jak přejedete hranice a najednou vidíte úplně jinou kulturu, kde domluvit se anglicky je teda zázrak. ➔

ČTVRTÝ DEN – Heidelberg

Ráno jsme vyrazili do sousedního města jménem Heidelberg. Prvním bodem programu byla návštěva trampolínového centra. Zaskákali jsme si, užili spoustu legrace. Pak jsme vyrazili na prohlídku městem, po Philosophie Weg na vyhlídku a pak na zámek. Den jsme zase zakončili rozchodem a potom už vlakem zpátky do Mannheimu.

POSLEDNÍ DEN – lezení

Tentokrát jsme vyrazili do přírody. Na okraji města se nachází lezecké centrum, které jsme navštívili. Bylo obrovské, několik různých stupňů obtížností. Po instruktáži jsme tam strávili celé dopoledne a pro mě to byl neskutečný zážitek a moc jsem si to užil! Večer jsme zavítali k německé rodině, která pro nás uspořádala takovou párty. Hráli jsme hry, zpívali, tančili, zkrátka jsme si to užili a pak už nám nezbývalo nic jiného než balení a příprava na cestu ☺.

ODJEZD

Ráno jsme se shromáždili na školním dvoře, rozloučili jsme se. Vůbec se mi odtamtud nechtělo, skvěle jsme si všichni sedli a

zůstalo mi spousta zážitků, které si budu ještě dlouho pamatovat.

Po maturitách hostíme zase my. Moc děkuji paní profesorce Hrdličkové a panu profesorovi Bártovi, že se toho takhle zhostili, protože bez nich by tento projekt nebyl a doufám, že budou tyto výměny probíhat i dál. A vám doporučuju se účastnit, nebudete litovat! ■

BERLINALE 2019

Již třetím rokem se německy mluvící část GJP zapojila do soutěže krátkých filmů, podle světového filmového festivalu pojmenovaného Berlinale. Tuto soutěž dosud pro české školy pořádal Goethe-Institut, letošní ročník byl však pořádán z iniciativy školní komise německého jazyka.

Učitelé němčiny se rozhodli tento projekt začlenit do výuky za účelem aktivního použití a prohloubení jazykových znalostí, rozvoje kreativity studentů a v neposlední řadě pro své pobavení. Berlinale je nepochybně všestranně prospěšnou aktivitou, mimo užití německého jazyka je totiž nutná i komunikace v týmech či vzájemná spolupráce.

Přestože je účast v soutěži pro každého studenta němčiny povinná, všichni se do ní vrhli s velkou vervou. Napříč ročníky se zúčastnilo velké množství týmů, což představovalo velkou konkurenci a pro porotu jistě muselo být obtížné shodnout se na vítězi. Aby bylo rozhodování alespoň o něco snazší, byli studenti rozřazeni do kategorií, a to sice podle ročníků. Vítězných filmů

bylo tedy hned několik.

Slavnostní vyhlášení se konalo v aule GJP, kde se sešla početná skupina studentů němčiny. Moderování se s nadšením a úsměvem zhostila paní profesorka Hrdličková. Po ohlášení vítěze každé kategorie následovala projekce daného filmu. Cenou byl symbolický zlatý medvěd (téměř jako na skutečném Berlinale) spolu s drobnostmi pro jednotlivé členy týmu. Letos byla navíc udělena speciální cena za nejnapaditější výtvor.

Letošní ročník se skutečně povedl, filmy byly vydařené a publikum nadšené. Všichni napjatě očekáváme další ročník a také nové téma. Pokud máte nějaký neotřelý nápad, profesori jistě ocení vaši iniciativu, takže neváhejte! ■

SVÁTEK VŠECH KNIHOMOLŮ OPĚT ZDE!

ANEBO KRÁTKÝ REPORT ZE SVĚTA KNIHY 2019

Nejedno knihomolské srdíčko zaplesalo štěstím a nejedna peněženka po příchodu z veletrhu se krčila někde v koutě, celá pohublá.

Holt tak už to bývá, když se každým rokem v květnu koná jeden z největších mezinárodních veletrhů Svět knihy. Letos proběhl jako obvykle na výstavišti v Praze Holešovicích. Ve dnech 9.-12.5. pražské výstaviště nehostilo jen Latinskou Ameriku, jenž byla hlavním hostem, ale spoustu dalších zahraničních autorů.

Jedním z hlavních zahraničních hostů byli bez pochyby Alejandro Jodorowsky, nobelista Mario Vargas Llosa nebo spisovatel Robert Bryndza... Z českých osobností si knižní událost nenechal ujít elegant Jan Přeučil, zavítala i jeho manželka Eva Hrušková, Jiřina Bohdalová, Jakub Kohák... Z mladší generace například Anna Musilová (autorka knihy Černooká) nebo Martin Klusoň, kterému nedávno vyšel debutový thriller „Prasopolis“.

Tato událost není jen příležitostí ke koupi knih za vynikající ceny (nicméně je to velké lákadlo), ale především šance setkat se s oblíbenými autory, dostat se na nejrůznější besedy, autogramiády...

Nejbohatší program patřil sobotě. V tento den se již podruhé konala HumbookStage. Což je akcička, na jejímž uskutečnění se podílí nakladatelství Cooboo, Albatrosmedia a Fragment. Ve zkratce se jedná o sérii besed, setkání s autory, překladateli nebo knižními blogery, jejichž cílovkou jsme především my, mladí. Jednou z nejzajímavějších besed (a že bylo vážně těžké vypíchnout jich jen pár) byli překladatelské oříšky v žánru sci-fi. Při překladatelské činnosti nestačí jen bravurní znalost jazyka, ale také snad neomezené množství fantazie. Proběhlo slavnostní vyhlášení Hvězdy inkoustu, což je soutěž pořádána Fragmentem, zabývající se hledáním nových nadějných autorů české YA, loňský ročník vyhrála Kateřina Šardická, které nedávno vyšla kniha Zmizení Sary Lindertové.

Další povedenou akcí byl Yoli brunch. Jak název sám napovídá, událost mělo na svědomí nakladatelství Yoli, které se s odvahou pustilo do této milé a osvěžující novinky. Setkání s mladými au-

tory Theem Addairem, Annou Musilovou a Magdalenou Mintovou (autorka Falešného sňatku) se určitě povedlo. Nejenže atmosféra byla, řekněme, výjimečná, ale také se křtili Koláčci a spiklenci Thea Addaira.

Konalo se mnoho dalších besed, například Chilský komiks, či beseda s názvem „Tolkienův nástupce“, na níž byl hlavním hrdinou Tad Williams. Svět knihy je jednoznačně úžasná a přínosná událost. Kdo nezakusil atmosféru, necht' příští rok aktivně nasedne do vlaku, auta nebo jakéhokoli jiného dopravního prostředku, a jede směr Praha – Holešovice! ■

napsala: KAROLÍNA SOUKUPOVÁ, 1.B

PAVEL BAREŠ: ZA AUTORA BY MĚLA MLUVIT KNIHA

V sobotu 11.5. byl Svět knihy v plném proudu a já měla domluvený rozhovor s Pavlem Barešem. Nebylo ho těžké u Humbook Stage najít, respektive zástup lidí čekajících na jeho podpis. Tak jsem si poctivě vystála frontu a zanedlouho jsme seděli pod jedním slunečníkem a povídali...

1. Jsou nějaké romány/povídky, které jsi napsal ještě před Kronem a zatím ještě čekají na svou papírovou podobu?

Já jsem všeobecně špatnej v povídkách, za celý svůj život jsem napsal jenom jednu dobrou, která vyšla v Pevnosti někdy na podzim, až po vydání Projektu Kronos. Ono se říká, že povídky jsou takzvaně královský útvar, ale pro mě je těžký vytvořit nějaký to napětí, příběh, nějakou osu v rámci malého rozsahu. Prostě mi sednou romány, kde si můžu rozvrhnout svět a v rámci toho si vytvářet nějaký děj.

2. Když jsi psal Krona, tušil jsi, že bude mít takový úspěch?

Když jsem ho psal, tak jsem vůbec netušil, že vyjde. Začínal jsem ho psát asi v osmnácti na gymplu. Psal jsem ho do šuplíku. Teprve když už byl skoro hotový,

tak mi někdo ze spolužáků řekl něco na způsob: „Hele, to je dobrý, to bys mohl vydat.“ Ale do té doby mě to nenapadlo, psal jsem, protože mě to bavilo. Nepřemýšlel jsem ani nad tím, jestli to bude úspěšný. Bylo mi jedno, jestli to bude velký/malý nakladatelství. Pak jsem ocitl u Hostu a začal si uvědomovat, že to je celkem big deal.

3. Jak jsi dospěl k názvu „Projekt Kronos“?

Ten název nebyl původní. Původně to byl „Projekt DASHLIGHT“, což je slovíčko, které nemá význam, prostě mi připadalo cool a nemusel jsem to nějak řešit. Pak se ukázalo, že to vyjde v jednom z největších nakladatelství v Čechách, to už jsem si řekl, že bychom takový věci měli začít řešit. Potřebovali jsme ten název trochu počeštit, dlouho nás nic nenapadlo. Přesně si pamatuju, jak jsem šel jednou domů a prostě mě to napadlo, tak volám redaktorovi a říkám: „Hele mám název, ▶“

ktej funguje, má smysl, ale v jedničce ho nevysvětlím, ten důvod, proč se ten projekt jmenuje Kronos je hrozně dobrý, já ti ho řeknu, ale do jedničky ho nenacpu, není tam už místo.“ Takže jsme se spokojili s tím, že je to lehce derivativní a lidem to bude povědomé z mytologie.

4. Jedním z témat Projektu Kronos je sociální nerovnost a s tím spojené i problémy. Co Tě přimělo toto téma zpracovat?

Já studoval sociologii. Na humanitní škole se hodně nadává ohledně uplatnění. Ale já tu školu mám rád za to, že jednou z věcí, co mi do hlavy vtoukli bylo být skeptický ke všemu a uvažovat o věcech tak nezájatě, nezávisle a kriticky, jak to jen jde. Ne že bych měl úplně potřebu tím alarmovat společnost a upozorňovat na problém se sociální nerovností. Na škole zjistíte, jak jsou věci nejednoznačné a že je x způsobů, jak se na věci koukat. V Kronovi (i ve dvojce) je hodně filosofických rozborů, jak by společnost mohla fungovat.

5. Je nějaká postava ve Tvém díle, která Tě vystihuje?

Myslím, že když člověk píše knížky, je dobrý dávat se do postav, protože sebe člověk zná nejlíp. Samozřejmě s nadsázkou jsem ve všech postavách. Teda Jason to schytal asi nejvíc, ale jsou to vždycky jenom střípky. Myslím, že je mnohonásobně naivnější než já, naopak skepticismus co jsem získal na vysoký se nejvíc odráží v Lucovi.

6. Attiona City je inspirováno Sao Paulem a dalšími velkými městy. Do jaké míry Tě inspirovalo současné tamější dění a do jaké míry to je fikce?

Ten nápad toho vertikálního rozdělení není úplně originální. Nicméně je to jednak proto, aby čtenář, který musí na začátku knížky pojmout hodně informací o novém světě, si mohl okamžitě ujasnit že, zjednodušeně řečeno, dole = špatný, nahoře = dobrý. Následně trávím většinu knížky tím, že tuhle černobílou hranici rozpínám. Je zajímavý, že v každém dílu je dělána Attiona City trochu podle jiného města (ve dvojce to je Budapešť). Ale naprosto neosobní znalosti o tom, jak vypadají slumy a hlavně ta blízkost těch slamů s centrem mi přijde strašně fascinující. Ti bohatí lidé žijou nebo pracují v mrakodrapech, ze kterých vidí přímo na slamy. Je strašně zajímavý, že město bohatých je oblehlé městem chudých, ta velká dualita.

7. Je o Tobě známo, že máš rád komiksy, ty byly inspirací i při psaní. Přemýšlel jsi někdy, že by ses do nějakého komiksu pustil?

Já neumím moc kreslit, je to jedna z věcí, kterou bych se fakt rád naučil. Někdy si říkám, že až budu jednou slavný, bohatý spisovatel, ktej nemusí hnout brvou a budu mít čas tím pádem dělat takové věci, tak bych se chtěl naučit kreslit a taky mluvit španělsky, ale to s tím moc nesouvisí. Jako kdyby mi někdo řekl, že chce Projekt Kronos předělat do komiksu, tak si na první dobrou pomyslí, že je to super match, protože ta knížka je hodně inspirována komiksy, ale zároveň je hrozně dlouhá, a kdyby se to předělalo do komiksu, tak by se muselo něco vyseknout a myslím, že to by zase nefungovalo, protože ten obsah je dlouhý přesně tak, jak potřebuje.

8. Krom komiksů Ti také byly inspirací i videohry. Starší generací nejsou vnímány úplně pozitivně. Proč si myslíš, že tomu tak je?

Úplně každý nový médium v historii světa si zažívá velkou nedůvěru, lidé mají tendence nedůvěřovat novým věcem. Dnes se má za to, že videohry nás dělají násilnými, protože je to to nejrealističtější znázornění násilí. Samozřejmě je jich mnoho, ale i já si pod pojmem videohra nejdřív představím střílečku, což je škoda, no... Jde o to, že každá nová věc si prochází takovou fází. Ono co se teď říká o videohrách, se říkalo o komiksech, co se říkalo o komiksech, se říkalo o rádiu, a dokonce se to říkalo i o křížovkách, že to bude tak návyková věc, lidi nebudou dělat nic jiného než luštit.

9. Přesla bych k adaptacím. Filmovou adaptaci má dnes kdejaká kniha, přemýšlel jsi někdy nad adaptací Krona v podobě videohry?

Někdy přemýšlím nad tím, jaký by to bylo, kdybych mohl designovat vlastní videohry, nehledě na to, že vůbec neumím programovat. Ale jestli někdo někdy bude chtít udělat hru s motivem Projekt Kronos, dejte mi vědět a něco určitě vymyslíme!

10. Co Ty a recenze?

Kronos má většinou dobrý recenze, nicméně není to pokaždý, ale zatím jsem nenašel nikde, řekněme oficiální recenzi, která by byla negativní. Všeobecně vzato si myslím, že autor by se neměl vyjadřovat k recenzím, měla by za něj mluvit knížka, pokud to není v ní vidět, nemá smysl, aby to autor

nějak do- vysvětloval. Taky recenze jsou spíše pro čtenáře, na to by se nemělo zapomínat.

11. Teď mi dovol odbočit od psaní. Slyšela jsem, že zpíváš ve skupině The Jay, je to pro Tebe spíše odreagování, nebo další výzva k seberealizaci?

Ehh... to je ožehavá otázka, ale primárně je zpěv pro mě zábava. Jo, kluci z kapely jsou super, baví mě zpívat a hudba, kterou děláme. Je strašně super být na podiu a vidět se s fanoušky.

12. Je pro Tebe zpěv inspirací ke psaní, nebo naopak?

Vlastně to s tím nemá nic společného. Tak nějak co píšu, neprojektuju do zpívání a co zpívám ne- projektuju do psaní.

13. No, a když už jsme na tom Světu knihy, jak ho vnímáš očima autora?

Je to boží, teda takhle, samozřejmě z toho mám nervy. Ale jsem z toho absolutně nadšený, je hrozně pěkný se s těmi lidmi vidět. Ono, jak jsi říkala, psaní je samotářská činnost, píšeš sám, ale pak jsou takové akce jako je Humbook, Humbook stage, Svět knihy. Je fakticky úžasný se s lidmi takhle vidět, na besedách odpovídat na dotazy, dělat rozhovory... A hlavně takhle komunita mi přijde super, taková akční.

Co na závěr? Vlastně to nejdůležitější. Poděkování akční a inspirativní osobě, kterou je Pavel, za skvělou spolupráci, rozhovor a ještě lepší knížky, kterými dokazuje, že české sci-fi dokáže směle konkurovat zahraničnímu.■

INU, SLAVIT SE DÁ COKOLI, ŽE?

KALENDÁRIUM

„Byl pozdní večer – první máj – večerní máj – byl lásky čas.“ ... Tento úryvek z Máchova Máje se mi vybaví po každé, když slyším slovo „květen“.

Zní tak eufonicky, jemně a zranitelně jako žena. Ukývá se v něm veškerá romantická něha, všechna poupátka a kvítky zalité tou nejjemnější růžovou barvou, které během jarního času rostou do pohádkové krásy. Nejlepší na tom je, že hned poté následuje červen stejně krásný jako předchůdce, ale zato teplejší a přímo červenější. Oba tyto měsíce jsou bohaté na různorodé mezinárodní dny, ovšem já od každého vybrala hrstku těch „nejpodivnějších“ či nejzajímavějších, vynechávajíc protentokrát ty nejznámější.

Květen

3.5. Mezinárodní den svobody tisku
5.5. Mezinárodní den porodních asistentek
12.5. Mezinárodní den podpory nemocných s chronickým únavovým syndromem

13.5. Mezinárodní den Falun Dafa (= buddhistické duchovní učení, hnutí, které zahrnuje i meditační cvičení)

17.5. Mezinárodní den proti homofobii

22.5. Mezinárodní den pro biologickou diverzitu

25.5. Ručníkový den

30.5. Evropský den melanomu (=nejagresivnější kožní nádor)

Červen

2.6. Mezinárodní den čistého ovzduší

5.6. Mezinárodní den ptačího zpěvu

14.6. Mezinárodní den dárců krve

15.6. Mezinárodní den odpůrců vojenské služby

20.6. Evropský den uprchlíků

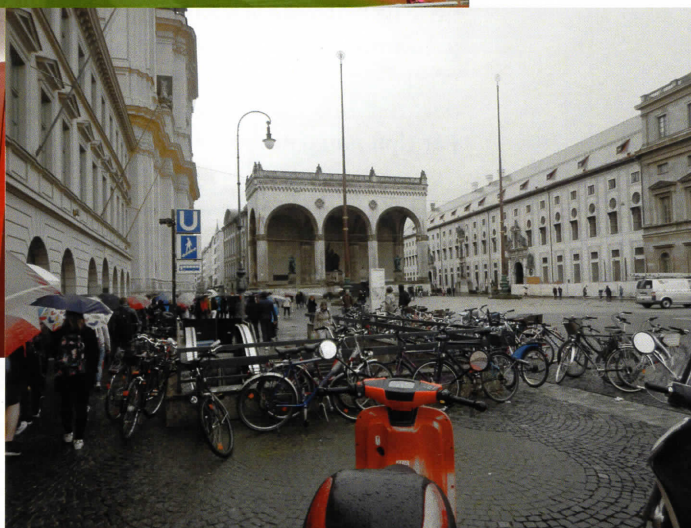
21.6. Evropský den hudby

21.6. Den hrdosti

21.6. Mezinárodní den trpaslíků

27.6. Den politických vězňů

Abych nezapomněla na vytoužené prázdniny, tak například 2.7. nezapomeňte sledovat oblohu na Den UFO, 5.7. se objímejte k Mezinárodnímu dni objetí zdarma, nebo se líbejte 6.7. na Světový den polibku. A 2.8. si nesmíte nechat ujít Den suchého zipu. Inu, slavit se dá cokoliv, že? ■

napsal: JAKUB ŠKVRNA, 1.A

MNICHOV

V pondělí 29.4. se konal jednodenní zájezd do Mnichova. Okolo šesté ranní jsme odjížděli a po poledni jsme dorazili do Mnichova.

První zastávka byla Allianz aréna. Se svojí kapacitou 75.024 diváků, druhá největší fotbalová aréna v Německu a jediná na světě, která může plně měnit barvu svého vnějšku. Slouží jako stadion pro domácí tým Bayern München. Uvnitř jsme absolvovali prohlídku, která byla zajímavá nejen pro fotbalové fanoušky. Průvodce nás provedl všemi zákoutími, podívali jsme se do šaten, konferenčních místností atd. Po prohlídce jsme se vydali na prohlídku města. Od glyptotéky po historická náměstí, jako například Königsplatz, Odeonsplatz. Prohlídku jsme pak zakončili na Marienplatz, kde jsme dostali rozchod. I přes nepřející počasí jsem si zájezd užil. Pokud se do Mnichova vydáte, doporučuji zůstat déle, protože si myslím, že jsme zdaleka neprozkoumali všechno. ■

Hi Laurin!

Thank you for choosing me. It's perfect that we have some interests in common. Do you have some social sites? It could be better to get in touch.

I visited Munich yesterday (with school) and it was great! We had a tour in Allianz Arena and then we went to the city centre. It could be better weather, but it wasn't my last visit there.

DEJME ŠANCI ČESKÉ YA LITERATUŘE!

napsala: **KAROLÍNA SOUKUPOVÁ, 1.B**

V posledním roce se s knihami psanými v našem jazyce, jež jsou určeny pro mladé dospělé, snad roztrhl pytel. Píší nejen mladí autoři nám věkově blízcí, ale také ti, co už mají něco za sebou. Nejedná se jen o contemporary, otvírají se i vážnější témata, jako LGBT tematika, psychické poruchy a také, co se píše snad už od pradávna – kritika společnosti. Nesmím opomenout ani sci-fi nebo fantasy, jež směle konkurují zahraničí.

Co je na tuzemské literatuře tak jedinečné? Možná to bude znít trochu vlastenecky, ovšem nemůžu si pomoci, je to jednoznačně náš krásný, květnatý jazyk. Pozornému čtenáři neujde, že kniha si neprocházela složitým překladem. Ti čeští spisovatelé, kteří se s odvahou vrhli do knižního světa s úmyslem kvalitně přispívat, nám dokazují, že čeština je jazyk neskutečně pestrý, složitý a humorný.

Pár tipů na čtení:

PROJEKT KRONOS

Autor: Pavel Bareš

Nakladatelství: Host

Počet stran: 568

Rok vydání: 2015

Žánr: postdystopická super-hrdinká sci-fi urban akce

Hodnocení na goodreads:

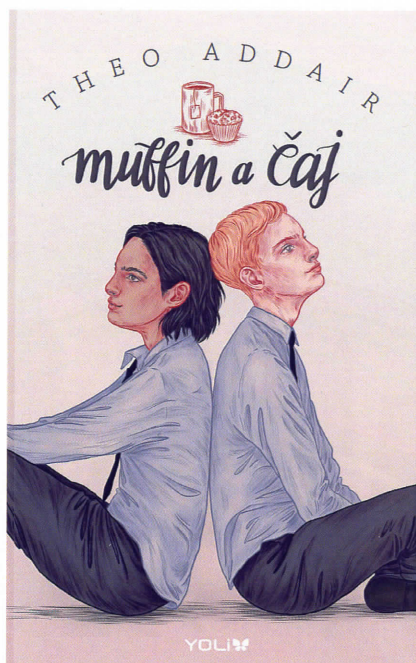
Něco o románu:

Zajímavá dystopie odehrávající se v roce 2052 v postapokalyptickém městě Attiona City.

Horní část města se z války pomalu, avšak jistě zotavuje. Ale Downtown? Drogový průmysl jede ve velkém, gangy vládou ulicím a Dawntowneři jsou čím dál více odstřihávání od horní části města, na níž obyčejní obyvatelé nemají tucha, co se dole odehrává. To všechno vystrkuje své ohavné drápy na světlo, no, respektive tmu dolní části města, přeci jen s elektřinou to tam také není nijak slavné...

Downtown Jason Blake touží být hrdinou, bohužel, se mu přání splní... Je tedy opravdu tak "žůžo" zachraňovat kde co? Oproti tomu Lucas Scarpa netouží po žádném hrdinství, natož popularitě. Chce si prožít svůj klidný život, i kdyby třeba bez nějakého dobrodruží. Jenže nejmocnější světová organizace s ním má jiné plány, jde totiž po krku lidem jako je Jason.

Nedávno se konal křest knihy „Kronovy děti“, která je pokračováním Projektu Kronos. Kmotrem se stal spisovatel Pavel Renčín (mezi jeho díla patří například „Klub vrahů“ nebo „Vězněná“). Nebyl to jen tak obyčejný křest, atmosféra byla příjemná a k potěšení nejednoho návštěvníka zahrála i kapela, ve které Pavel Bareš zpívá The Jay. Více o autorovi a především jeho knížkách hledejte na dalších stránkách. ■

MUFFIN A ČAJ

Prvně vzato, je to jedna z mála knížek od českého autora, jež vyšla v Yoli. A co na tom, že to je debut? Knižka jako mávnutím kouzelného proutku doslova mizela z pultů! Málokterý knihomol tento název neslyšel.

Autor píše příběh dvou rozdílných chlapců z elitního gymnázia v Obrtíně. Daniel Morgersten se věnuje škole, vidina budoucnosti v právnickém křesle, kterou mu naplánoval otec se Danovi pranic nelíbí, nejraději by učil. Kitt (celým jménem Cristiano Arroyo) miluje umění a často dřív mluví, než myslí. V reálu by se tito dva asi nikdy nesblížili, nicméně na stránkách příběhů jde všechno. Prožijí školní rok, kdy se ze začátku míjejí na chodbách, ale postupem času a souher událostí si vytvářejí určitý vztah. Překážky v podobě Danielovy konzervativní rodiny a ne příliš slavné minulosti, nepřející spolužáci. Naopak Kittyho tolerantní maminka, optimismus, láska...

Vše se snoubí v originálně a mile psaném příběhu, který otevírá téma LGBT a důležitosti přátelství, opory. Bojuje proti předsudkům a nastiňuje čtenáři duhový svět. Dalo by se s menší nadsázkou říci, že knížka je takovým lékem na mezilidské vztahy. Závažné téma psané jednoduše, ale přitom čtivě. Nedávno vyšlo pokračování Muffina „Koláčci a spiklenci.“ Krom toho, že tu máme další várku emotivity, jde také polovina výtvarného projektu „S barvou ven“, který provozuje spolek Prague Pride. Jedná se o internetovou poradnu pro lidi, jež řeší svou sexuální identitu, mají s tím problém nebo se nemají komu svěřit. ■

Autor: Theo Addair

Nakladatelství: Yoli

Počet stran: 271

Žánr: LGBT romance

Hodnocení na goodreads:

napsala: KAROLÍNA SOUKUPOVÁ, 1.B

MLADOBOLESLAVSKÝ FILMOVÝ FESTIVAL U NÁS

Slavnostní událost byla zahájena v pondělí 17. 6. 2019 ve Škoda muzeu za přítomnosti Sabiny Laurinové a známého režiséra Zdeňka Trošky.

Poté, co proběhla trocha zahradničení v praxi (sázení festivalového stromu), se delegace v čele se Sabinou Laurinovou, Tadeášem Říhou a Zuzanou Springlovou (autoři filmu (ne)VĚŘ MI!) vydali na okružní jízdu pohádkovým kočárem a zastavili se i u nás na besedu o zmiňovaném studentském filmu (ne)VĚŘ MI!. Děj se zaměřuje na šikanu, manipulaci. Snaží se přiblížit svět dospívajících světu dospělých.

I přes nabitý program si Sabina Laurinová udělala chvíli pro náš časopis a poskytla rozhovor.

1. Herectví je pro někoho život, možnost ventilovat pocity, sen... Co znamená pro Vás?

Splnění dětské sen. Je to profese, která pro mě není jen prací, ale i zábavou, takže můžu říct: Co víc si přát?

2. Hraní na prknech, co znamenají svět má něco do sebe: živé publikum, atmosféra, zpětná vazba od diváků... Přesto, baví vás více natáčení, nebo divadlo?

Moje první zkušenosti s touhle ➤

profesí byly právě v divadle. A jsem z divadelní rodiny, takže se divadlu věnuju úplně a považuju ho za takovou prvořadou věc pro herce. Nebo prvořadou uměleckou disciplínu. Myslím si, že je to takový můj přístav, ze kterého si odsakuju do jiných uměleckých odvětví.

3. Věnujete se dabingu. Co Vás k němu přivedlo a jaká Vámi dabovaná postava Vám přišla nejsympatičtější?

Přivedl mě k němu asi v šestnácti letech režisér dabingu Zdeněk Hruška, tehdy mi dal velkou krásnou roli, tudíž i důvěru ve mně. Byla to Julie, Shakespearovská společnost. Byla to doba, kdy se ještě videa nedala jen tak zakoupit v obchodě. A mně byla zapůjčena videokazeta, abych se na ni podívala, pouštěla si po kouskách film a snažila se jednotlivé věty zkusit tak, jak se pak bude ve studiu dabovat. Jinak, řekla bych, že těch zahraničních kolegů jsem nadabovala řadu, ale nemůžu třeba zapomenout na Cameron Diaz, Jodie Foster, Gwyneth Paltrow...

4. Stalo se Vám někdy při natáčení nějakého filmu/seriálu, že došlo k události, po které následovaly nekončící minuty nezastavitelného smíchu?

To se stává v přítomnosti mě samotné velmi často, protože smích k práci patří, smích je určitým motorem i ventilem při těžkém natáčení... Myslím si, že smích okořeňuje každodenní život, nejen osobní, ale i pracovní. Těch zážitků je strašně moc. Pamatuju si třeba v dabingu, kdy jsem dabovala takovou velmi sexy černošku a při tom ve studiu seděli ještě asi tři kolegové. Samozřejmě po čtvrté připomínce pana režiséra: „Sábo, buď víc sexy“ už jsem byla orosená a vnímala pohledy kolegů, jak si mě doslova vychutnávali. Ta

moje černoška měla partnerovi říct: „Tak zítra si zavoláme, maňána“, což znamená španělsky zítra. No ale já tehdy netušila, co znamená maňána... a když jsem dostala připomínku asi čtyřikrát být víc sexy, tak jsem řekla: „čau, zítra mi zavolej, mňau mňau...“ a ozvalo se: „STOP! Sábo, to je španělsky maňána, to není mňau! To není kočka!“ tak se strhla vlna smíchu a asi půl hodiny jsme nebyli schopni pokračovat.

5. Co je na slávě nejvíce otravné a co naopak milé?

Já bych řekla, že člověk o tom takhle nepřemýšlí. Ono je to těžký. Když se věnujete něčemu od malička, věnujete se tomu na 100% a má to taký ten přirozený vývoj. Jako malá jsem chodila do lidové školy umění a vlastně jsem si plnila svoje sny. Myslím si, že nejdůležitější je jít si za svým snem. Jde to, ale je to těžký, protože to neznamená, že se člověk bude flákat, je to na úkor něčeho. U mé profese si to slovo, co jste řekla, nepřipouštím. Je tu určitá popularita, která samozřejmě vychází z toho, že jste vidět. S tou popularitou přichází věci příjemné, ale i hodně nepříjemné. Ty příjemné jsou, že vás třeba lidi na ulici poznávají a že se na vás usmějou... A to nepříjemný, co s tímhle souvisí, je ztráta soukromí, v dnešní době, bohužel, medializace a bulvární noviny. Někdy si o sobě čtete něco, co třeba vůbec není pravda, protože dnes je možné, že redaktori si sednou ke stolu a napíší celý článek o vaší osobě, bez toho, aniž byste dávala rozhovor, takže si pak přečtete od A až do Z vymyšlený článek. Já jsem dospělý člověk, já se tomu ubráním, ale proč by moje děti měli číst lži o svojí mamce? ■

napsala: KATEŘINA RŮŽIČKOVÁ, 3.B

CENZURA A ČESKONĚMECKÁ LITERATURA ZA PRVNÍ REPUBLIKY

Dne 25.4. 2019 proběhla na našem gymnáziu přednáška pana Petrbocka a pana Šámala, kteří pracují na Ústavu pro českou literaturu, o cenzuře a českoněmecké literatuře na našem území v období první republiky.

Pro zpestření měli studenti gymnázia připraveny dvě písně od Jiřího Voskovce a Jana Wericha a jednu divadelní scénku „Před zákonem“ (z knihy Proces od France Kafky). Celý program moderoval pan profesor Richard Juriga. Pozvání pana Petrbocka a pana Šámala inicioval profesor Ladislav Futtera, který taktéž pracuje na Ústavu pro českou literaturu. Celé akce se zúčastnili vybraní studenti gymnázia.

Se jmény Petrbock a Šámal se nepojí jen přednáška, ale i věc, která s ní byla velmi úzce spjata. Jedná se o knihu, na které pracovali a která vlastně byla stěžejním bodem celé čtvrtletní akce - Literární kronika první republiky.

Literární kronika první republiky

Kniha je členěna do 21 kapitol, z nichž každá představuje jeden rok z let 1918 – 1938. Kniha byla vydána na počest 100. výročí založení Československé republiky. Na začátku každé kapitoly najdete kalendárium událostí, které se v daný rok staly. Dále se v každé kapitole dozvíte něco o literatuře v Československu v daném

roce. Dočtete se o autorech dané doby, o událostech a i dalších zajímavostech.

Na našem gymnáziu byla v učebně 112 vytvořena výstav (panely) s textem z této knihy. Každý rok období první republiky tam najdete samozřejmě stručněji než v knize.

Pan Šámal měl vstup, ve kterém mluvil o cenzuře v dané době, pan Petrbock přednášel o českoněmecké literatuře za první republiky. Oba příspěvky měly zabrat jednu vyučovací hodinu, což bylo ve výsledku málo. Pánové svými výstupy určitě zaujali a měli by ještě dále co vyprávět.

Celá akce byla velmi povedená, zajímavá a pro mnohé plná nových informací.

A nyní namátkou 3 kontrolní otázky na závěr :

1. Vydávaly se v Československu za první republiky knihy pouze v češtině nebo slovenštině? ➡

2. Mohl si za první republiky každý vydávat to, co chtěl?

3. Česká a slovenská státní hymna – jsou stejné/různé (co se týče obsahu, významu) ?

1. Vydávaly se v Československu za první republiky knihy pouze v češtině nebo slovenštině?

Ne, nevydávaly. Důvod je prostý – Československo bylo mnohonárodnostním státem, tvořily ho Čechy, Morava, české Slezsko, Slovensko a Podkarpatská Rus.

2. Mohl si za první republiky každý vydávat to, co chtěl?

Ne, nemohl. V této době tady byla přísná cenzura a díla, která byla nějakým způsobem nevyhovující byla buď upravena (například vymazáním nehodící se části), nebo úplně zakázána.

Spoustu autorů vydávalo knihy v zahraničí.

Zastavme ich bratia
veď sa ony stratia,
Slováci ožijú.

Zastavme ich bratia
veď sa ony stratia,
Slováci ožijú.

To Slovensko naše
posiaľ tvrdo spalo,
to Slovensko naše
posiaľ tvrdo spalo.
Ale blesky hromu
vzbudzujú ho k tomu,
aby sa prebralo.
Ale blesky hromu
vzbudzujú ho k tomu,
aby sa prebralo. ■

3. Česká a slovenská státní hymna:

a) česká státní hymna:

-klidná

- pozitivnější a milejší
- oslavuje Čechy jako takové
- projev češství
- propojení s přírodou

Kde domov můj,
kde domov můj?
Voda hučí po lučinách,
bory šumí po skalínách,
v sadě skví se jara květ,
zemský ráj to na pohled!
A to je ta krásná země,
země česká, domov můj,
země česká, domov můj!
Kde domov můj?
kde domov můj?
V kraji znáš-li Bohu milém
duše útlé v těle čilém,
mysl jasnou vznik a zdar,
a tu sílu vzdoru zmar?
To je Čechů slavné plémě,
mezi Čechy domov můj,
mezi Čechy domov můj!

b) slovenská státní hymna:

- dalo by se říci, že chvillemi má i bojovný charakter
- povzbuzující
- až manipulativní charakter
- rozkvět národní identity

Nad Tatrou sa blýska
hromy divo bijú,
nad Tatrou sa blýska
hromy divo bijú.

ROZHOVOR S PANÍ PROF. LENKOU HRDLIČKOVOU

1. Jak vzpomínáte na Vaše školní léta, kam jste chodila do školy? Co jste studovala?

Na školu vzpomínám s radostí. Špatné vzpomínky už vymizely. První stupeň jsem navštěvovala v ZŠ v Kosmonosích. Protože mou vášní byl odmalička sport, nejdříve sportovní gymnastika a později atletika, byl i můj školní život sportovně zaměřen. Od 5. do 8. třídy jsem chodila do atletické sportovní třídy na 6.ZŠ. Po prvním ročníku gymnázia v Mladé Boleslavi jsem přestoupila do sportovního gymnázia v Pardubicích, kde jsem strávila 3 roky ve sportovně i studijně náročné škole. Studium na této škole mělo pevný řád. Dopolední vyučování bylo každý den od 7-10 hod. Pak následovala první tréninková fáze. Odpolední vyučování probíhalo od 13 – 16 hod. A potom druhá tréninková fáze. Po 18. hodině jsme se unaveni vraceli na internát a psali domácí úkoly a učili se. Byla to dřina, ale stálo to za to. Potkala jsem tu kamarády na celý život. Sdílela jsem s nimi život ve škole, na tréninku, i na internátě. I dnes mám

tuto část svého školního života celkem bez ztrát ve své paměti uloženou.

Po maturitě jsem studovala FTVS -učitelský obor TV-němčina.

2.Co Vás přivedlo k povolání učitelky? Věděla jste vždycky, že budete učit?

Stát se učitelkou bylo mé rozhodnutí na poslední chvíli. V tehdejší době jsme se mohli přihlásit pouze na jednu vysokou školu. Práce s lidmi a mezi lidmi byla pro mě vždy prioritou. Asi mi to tehdy připadalo rozumné rozhodnutí.

3.Učíte němčinu a tělocvik. Proč jste si zvolila zrovna tyto předměty?

V tehdejší době jsme měli pouze jednu možnost k výběru studijního oboru. Sport byl jasný a němčinu jsem měla ráda kvůli své milované babičce- byla Němka, která se perfektně naučila česky a to mi imponovalo. Takže tato kombinace byla pro mě ideální. ➔

4. Co ráda děláte ve svém volném čase?

Můj život ve volném čase je velmi pestrý. Mimo sport a mou rodinu mě zajímá umění, moderní i klasická hudba, cestování doma i v zahraničí. Prostě se nenudím.

5. Říkala jste, že Vaše dcera pracovala v Německu. V jakém oboru? Co jí to přineslo? Doporučila byste to i nám, studentům?

Její přáním bylo zdokonalit svou němčinu, takže po maturitě využila možnosti pracovat v jednom průmyslovém podniku v Německu, kde vykonávala práci sekretářky.

Během studia medicíny si zařídila odbornou praxi v německé nemocnici, kde pracovala na interním oddělení. Tuto náročnou praxi vykonávala zdarma a navíc si musela zaplatit ubytování.

Přineslo jí to poznání, že tato profese je dřina a odborný jazyk v němčině druhá. V každém případě jsou tyto pobyty vždy cennou životní zkušeností. Díky cizímu jazyku poznáte i cizí kulturu a třeba si lépe uvědomíte, jaký život máme ve vlastní zemi. Je rozdíl navštívit cizí zemi jako turista, a nebo v ní jako cizinec žít.

6. Spolu s panem profesorem Bártou již několik let organizujete studentské výměny do Mannheimu. Co Vás na tom baví?

Je mnoho důvodů, proč nás to baví. Přátelská setkání, možnost poznat cizí zemi a její kulturu, společně si zaspportovat a cizincům ukázat, jak je naše země zajímavá. Samozřejmě jednou z priorit je rozvoj komunikačních dovedností v angličtině a němčině.

Těší nás, že některá přátelství z hostitelských rodin přetrvávají i mimo tento program.

7. Jaké vnímáte rozdíly mezi Českem a Německem?

V rámci studentského programu rozdíly moc nevnímám.

Mezi žáky panuje přátelská atmosféra a společně strávený čas si užijí s radostí.

Možná jen některé postřehy. V německých rodinách se občas vyskytují dva mateřské jazyky. V mannheimském gymnáziu mají studenti možnost některé předměty (zeměpis, biologie, dějepis) studovat v angličtině. A čeští žáci v Mannheimu? Ti jsou disciplinovanější a šikovnější. Velmi důstojně reprezentují naši školu i naši zemi, takže jako učitelé jsme na ně pyšní.

8. Skončilo nám maturitní období. Jaký z toho máte pocit?

Řeknu to velmi stručně a použiji zvolání mého kolegy po ukončení maturit z němčiny. Sláva němčině!!!

9. Zažila jste ve škole nějakou vtipnou situaci, o kterou byste se chtěla s námi podělit?

Zažila jsem a zažívám mnoho vtipných situací každý den. Jestli znáte film Marečku, podejte mi pero, tak takové situace jsou typické. V každé třídě se najde nějaký Plha, který nedává pozor, Mareček, který podává pero, Hujer, který svou snaživostí leze na nervy.

Před pár lety jsem si prožila i známou scénu z tohoto filmu, ve které se jeden student dožadoval možnosti si zazpívat. No, a tak jsme si zazpívali a já už jsem nikoho nevyzkoušela.

10. Je něco, co byste chtěla vzkázat studentům?

Užijte si hezké prázdniny! Načerpejte sílu a chuť se vrátit do školy, kde máte své kamarády a oblíbené předměty a učitele! Vždyť škola je základ života. ■

napsaly: KATKA HORÁKOVÁ, KAROLÍNA VAJCOVÁ, 2.0

MATURITNÍ ANKETA

Adéla Zuzáková

1. Kdy ses začala připravovat?

Průběžně jsem se učila od začátku prosince a nejvíce o svatáku.

2. Na jaký předmět ses nejvíce učila?

Nejvíce jsem se učila na společenské vědy a český jazyk.

3. Jaké části se nejvíce bojíš?

Nejvíce se bojím společenských věd (po příchodu pana profesora Hoška doplnila), ale velice se těším.

Martin Kovařík

1. Kdy ses začal připravovat?

Začínal jsem se učit, tak týden před maturitou.

2. Na jaký předmět ses nejvíce učil?

Nejvíce jsem se připravoval na zeměpis.

3. Jaké části se nejvíce bojíš?

Nejvíce se asi bojím zeměpisu.

Nikola Krejčířová

1. Kdy ses začala připravovat?

Začala jsem se připravovat před Vánocemi.

2. Na jaký předmět ses nejvíce učila?

Na společenské vědy.

3. Jaké části se nejvíce bojíš?

Asi se nejvíce bojím ústní biologie.

DEN S LITERATUROU PRVNÍ REPUBLIKY

Dne 25.dubna se v nově vyzdobené učebně 112 konala akce zorganizována prof. Ladislavem Futterou pro zapálené literární nadšence – Den s literaturou první republiky – na kterou byli pozváni dva pracovníci ÚČL (Ústav pro českou literaturu) Petr Šámal a Václav Petrbok.

Nutno říct, že (nejen) na mě nový vzhled učebny poměrně zapůsobil – nově vymalováno, nové nástěnky se stránkami z Literární kroniky, na níž se podílel i náš profesor Futtera, nové hodiny... No hned z místnosti vyzařuje vznešenější atmosféra. Ale zpět k programu. Po úvodním slovu následovala vystoupení žáků – zpěv (písnička David a Goliáš), hra na klávesy a školní dramatický kroužek, který měl na nacvičení Kafkovy povídky Před zákonem mizerně málo času jako vždycky, ale podle následných ohlasů se vystoupení líbilo.

První přednášku zahájil Petr Šámal, se kterým jsem pro vás připravila krátký rozhovor, tématem prvorepublikové literární cenzury, na níž bylo 45 minut prostě málo. Ovšem ani přednášce Václava Petrboka zaměřené na německy psanou literaturu čas rovněž nestačil, ale to neznamená, že jsme nedozvěděli něco nového, popř. neprohloubili své znalosti a nepřenesli se do vysokoškolské úrovně výkladu.

Nicméně se jednalo o skvělý den a o velmi sympatické osobnosti s velmi sympatickými úsměvy, já osobně jsem a budu za podobné přednášky jen ráda, jelikož (nejenže je to lepší než hodina matematiky apod.) tímto se nám servírují příležitosti obohacovat své myšlenky jako na stříbrném podnose, včetně akademičtější atmosféry a úrovně.

Po skončení přednášek jsem se s panem Šámalem přesunula do hovorny, kde jsem měla možnost ho malinko „potrápit“ svými otázkami, na které mi s ochotou odpovídal.

Jak se máte?

Dnes se mám svátečně, protože jsem v místnostech, kde jsem vystudoval, takže když jsem koukal dolů do parku, byl jsem

až dojatý. (smích)

Jste tedy absolventem naší školy, jak se vám tu líbí nyní?

Nevím proč, ale teď mi škola přišla větší (smích). Když jsem před chvílí přišel do třídy, měl jsem intenzivní pocit, že to tam všechno znám. Takže jsem měl dojem, že se vracím domů.

Máte teď něco rozečteného?

Nedávno jsem dočetl první román od autorky Anny Cimy Probudím se na Šibui. Je to příběh studentky japonštiny, která ►

studuje na Filozofické fakultě a potom je v Japonsku. Je to hezký román, nedávno dostal i cenu v Magnesia za literární debut, dobrá próza.

Máte oblíbeného spisovatele?

Jedním z autorů mého srdce je František Halas. Když jsem sem chodil na gymnázium, tak spolu s kamarádem Pavlem Kostrounem jsme hrozně rádi četli Františka Gellnera.

Myslíte si, že zájem o literaturu klesá?

Je vystavena konkurenci jiných umění, zejména filmu, který poutá hodně silnou pozornost. Nemyslím si, že je na ústupu, ale konkurence těch vizuálních umění je dost znát. Když se podíváte dneska do novin – jak často se píše o literatuře? Hodně málo ve srovnání s tím, jak se píše o filmech, recenzí filmů tam najdete spoustu. Zájem o film je v současnosti prostě větší.

Jak se díváte na současnou středoškolskou výuku literatury? Změnil byste přístup?

Nemám detailní představu, jak se učí literatura. Já jsem na střední škole učil krátce, těsně po fakultě, a měl jsem to štěstí, že jsem učil hlavně literární semináře, takže tam byl prostor pro práci s jednotlivým textem. Rozhodně nemá smysl zahlcovat studenty obrovským množstvím dat a jmen, která by měli memorovat. Myslím, že vhodné je pracovat s dobře vybranými díly a autory, na kterých lze ukázat nějaké obecnější jevy. To podle mě má větší smysl.

Z jakého důvodu se zabýváte literární cenzurou? Co vás na tom zajímá?

Víte, mě vždycky zajímalo i to, jak literatura funguje ve společnosti, jaké vyvolává reakce. A cenzura představuje docela zajímavý příklad konkrétních reakcí na umělecká díla. Sociologizující přístup literární vědy, který vidí dílo v různých kontextech, se nezabývá jen tím nejvyšším uměním. Když například čtete prvorepublikové noviny, na jednu zjistíte, že to, co my dnes vnímáme jako velké umění, tak ve své době tak vůbec nemuselo být vnímáno, ale větší zájem tehdy byl o autory, kteří jsou dneska zapomenutí, nebo o populární literaturu. Sociální život literatury mě vždycky zajímal.

Jak se bude cenzura vyvíjet do budoucna?

Myslím, že cenzura, to znamená kontrola toho, jak se mluví, nějak patří k lidské společnosti a v nějaké podobě vždycky byla a bude. Bez ní nejde, protože každá společnost má nějaké hodnoty, které chce chránit, a cenzura je jedním z prostředků, jak to

dělat. Cenzura prostě vždycky působí v zájmu určitého režimu, jehož hodnoty prosazuje a ty protikladnější naopak potlačuje. Sám jsem zvědavý, jak se bude vyvíjet cenzura internetu, protože to je prostředí, které se reguluje hrozně špatně.

A na závěr – máte nějaké zajímavosti, o které byste se se mnou podělil?

Když jsme psali s kolegy Literární kroniku první republiky, kterou jsme tu dnes prezentovali, tak pro mě byla objevem mnohostrannost a pestrost česko-slovenských vztahů, rád bych jim někdy věnoval (ostatně moje babička pocházela ze Slovenska). Myslím, že jsme o hodně přišli tím, že už v tomhle státě nejsme spolu se Slováký a Němci, je to pro naši společnost ochuzení. ■

PhDr. Petr Šámal,
Ph.D. (1972)

Absolventem našeho gymnázia

Zaměření: Poválečné myšlení o literatuře; sociologie literatury; literární kultura padesátých let.

Knihy: P. Šámal – T. Pavlíček – V. Brborík – P. Janáček a kol.: Literární kronika první republiky. Události – díla – souvislosti
M. Wögerbauer – P. Píša – P. Šámal – P. Janáček a kol.: V obecném zájmu. Cenzura a sociální regulace literatury v moderní české kultuře, 1749–2014

Soustružníci lidských duší. Lidové knihovny a jejich cenzura na počátku padesátých let 20. století (s edicí seznamů zakázaných knih)

Zleva: Martin
Bartoš, Patrik
Žitník a Jaromír
Bartoš.

THE VOICE JAROMÍR BARTOŠ

napsala: KAROLÍNA SOUKUPOVÁ, 1.B

Drtivá většina z nás má ráda muziku. Někdo hraje, skládá, jinému stačí ponořit se do tónů jeho oblíbené písničky.

Troufám si napsat, že také většina slyšela o televizní soutěži The Voice, jež je spojena s hudbou, hledáním nadaných zpěváků. Jeden z již (bohužel) bývalých soutěžících byl ochoten našemu časopisu zodpovědět nějaké ty otázky. Jaromír Bartoš byl v týmu Vojty Dyky, s touto sympatickou a výřečnou osobou se dělal rozhovor jedna báseň. A co všechno prozradil?

Jaromíre, ve Voicu jsi zmiňoval účast v kapele. Je těžké v dnešní době zrealizovat nápad vlastní kapely?

Hrál jsem, ale rozpadli jsme se. Z mnoha důvodů. Vlastně do Voicu jsem šel s tím, že už hraju jen sám za sebe. Zrealizovat kapelu je hodně těžký. Není ani tak těžký sehnat lidi a tak, ale sehnat nějaké kšeft a zajistit si propagaci, to už je něco jiného...

Jakými způsoby se dá kapela propagovat?

Tak samozřejmě facebook, instagram... Taky si můžeš zaplatit v rádiu, aby hráli tvoji písničku, když nějakou vydáš. Ale teď třeba s klukama z Voicu chystáme takový koncert, v Praze a chodili jsme po Matějský, hráli a dávali lidem plakátky, osobně si myslím, že to ty lidi přitáhne víc, když je pozveš, dá se říct, osobně.

Zmiňoval jsi facebook a ostatní sociální sítě, jaký k nim máš vztah?

Na facebooku už sice jsem nějaké pátek, ale nikdy jsem to nebral moc vážně, v přátelích mám opravdu přátele. No a první den ve Voicu, když to odvysílali, tak všichni, že Instagram je fajn ohledně propagace... No, řekl jsem si proč ne a založil jsem si ho. Ale jinak je můj vztah k nim velmi kladnej, vidí tě mraky lidí, bohužel je tady ale taky otázka, jak moc je to účinný. Například vystoupíš v televizi, napíše ti cca 600 lidí, ale na koncert přijdou jenom čtyři.

A teď už k samotné soutěži, jak probíhal casting?

Jako každé jiné. Přijdeš, dostaneš číslo a čekáš. Ale přišlo mi, že sem vybírali lidi, co fakt umějí zpívat. Jasně hraje tam také roli příběh jedince a podobně, protože lépe se prodá story nějaký holky z ulice než geniální zpěvačky, co studuje konzervatoř.

Jak to pobíhá v zákulisí natáčení?

Je to díl od dílu jiný, čím seš vejš, tak je to takový rodnější. Vlastně pak bydlíš na hotelu, vozí tě, chovají se k tobě pomalu jak ke hvězdě, to mi přijde teda trochu přehnaný, ale... Horší je pak přijmout tu situaci, když to skončí, že vlastně už žádný luxus nemáš ➤

a vrátí se de facto zpátky na ulici.

Podle čeho jsi volil první písničku, se kterou jsi vystoupil?

Upřímně? Já osobně bych si Adama Lamberta nikdy nezvolil. Oni ti pošlou seznam, kde je asi 400 skladeb a vyber si. Jako já to chápu, vůči kapele je to logický, protože kdyby jim tam přišel každý s něčím šíleným, tak to hrát nebudou. Velký slovo má v tomhle taky produkce, protože nějaká písnička se prodává hůř, jiná líp. Lidi hlavně musejí tu písničku alespoň troch znát, mít ji naposlouchanou, ta produkce taky zodpovídá za sledovanost. Takže to chápu, ty seš prostě jejich produkt a oni z tebe potřebují těžit. Původně jsem tam šel s úplně jinýma písničkama. Myslím, že ta první byla něco od Iron Maiden, nebo Edgar... Hele, ale každý by ti na tohle odpověděl jinak, některým ta jejich písnička dopadla, jiným ne.

A jak ti soutěž ovlivnila život, ohledně kariéry?

Myslím, že je to dobrý starter, přece jenom tě najednou vidí přes milion lidí, což je dobrý. Takže obrovská reklama jen za to, že vlezeš před kamery. Ale je to pomíjivý, jak jsem říkal. Napíše ti tolik a tolik lidí a ve finále na koncert přijde o dost míň. Ale můj účel to splnilo. Já jsem se nechtěl úplně dostat nějak vysoko, protože tam jsou pak jiné smlouvy a je to trošičku jiný... Byl bych úplně pod nima, to se mi nechce. Já jsem se chtěl tak jenom ukázat a zas si dělat to svoje. Všechno má svoje pro i proti, jak to vidíš u Voicu?

Asi největší pro je, že do té soutěže nepošlou úplný blbce, že ta soutěž má aspoň trošku nějakou váhu.

Tady se ale taky hodnotí takový ty blbosti kolem, jako je tvůj příběh, jak vypadáš... Ale zase je to show, takže tomu není co vytknout.

Moje poslední otázka. Co Tvoje vlastní tvorba?

Jo, mě nebaví ty triviální písničky typu tři akordy a jednoduchý text. Mám rád složitou muziku, ale nejsem chopen ji zatím zkomponovat. Snažil bych se to udělat těžký, ale zas aby to nebylo těžký posluchačsky, prostě tak akorát. Ted' vlastně s klukama děláme takovej projekt, je to autorská, tvrdá metalová muzika. V rozmezí Rammstein (tou silou), pak hodně undergroundových, metalových skupin. Já moc neumím ten metalovej štěkot. Takže ty slyšíš tu muziku a představuješ si, že tam přijde vousatej viking, začne blejt do toho mikrofonu... No, místo toho se tam zjevím já a začnu melodicky zpívat. Ale chceme to spíše interpretovat do zahraničí, protože mám pocit, že generace našich rodičů, není moc otevřená novinkám a změnám.

Závěrem bych ráda podělovala Jaromírovi za to, že mi věnoval pár minutek a poskytl odpovědi. Byla to příjemně strávená chvílka a jen tak mimochodem, ta chystaná písnička vypadá vážně dobře... ■

PŘÍPAD MÝDLOVÉ VŮNĚ

ČÁST PRVNÍ: DOMINIKA MORAVCOVÁ

napsala: SOFIE ANNA JANEBOVÁ, 1.0

Po tom, co se moji rodiče pohádali s domácími a rozhodli se, že se z Karlových Varů přestěhujeme za mým strýcem a mou tetou do Pardubic (jen pár domů od nich) nastal v mém životě obrovský zvrat.

Nejenže jsem musel opustit své kamarády a fotografický klub, ale strýc a teta mají (vedle 9letého syna Dušana) 12letou dceru Dominiku. Málem jsem zešlel při pomýšlení na to, že bych se s ní měl stýkat. Podle toho, jaký názor na opačné pohlaví ve mně zanechaly mé dřívější spolužačky, dívky uječené, se světem úplně naruby, závislé na mobilu, lásce a módních trendech, nestál jsem o to, abych byl s podobným tvorem ve styku a tak jsem se snažil rodičům jejich rozhodnutí všemožně vyvracet. Marně. Když jsme ale přišli na návštěvu k Moravcovým (tak se naši příbuzní jmenují) zjistil jsem,

že Dominika nemá vůbec svět naruby, že je založena až vědecky (což jí zabraňovalo sdílet onu nepříjemnou povahu mých dávných spolužaček) a vůbec ji nezajímá móda. Její černé tričko bez nápisu a rifle bez děr vypovídaly své. Krom toho jsem si všiml její výšky, světlých, dlouhých vlasů, oválného obličeje a modrých, podivně bystrých očí. Když jsem jí podal ruku, ochotně a se zdvořilým úsměvem ji stiskla. Dušan, její bratr, byl na svůj věk také vysoký, i oči měl stejné. Od své sestry se odlišoval snad jen vlasy dlouhými na ramena s ofinou nad čelem, které měly tmavě hnědou barvu. ➤

Po přivítání nám rodiče dali pokyn, abychom šli do pokoje mé sestřenice. Měl tmavomodré stěny, na kterých bylo kromě několika poliček s knihami a různými sešity pečlivě utříděnými a uklizenými i nalepených spousty plakátů spojenými s atomy, molekulami, ale i vesmírnými tělesy. Nábytek se skládal z postele u zadní stěny naproti dveřím, psacího stolu u okna, na kterém byly různé vědecké pomůcky od mikroskopu po zkumavky, jedné židle a skříně vedle dveří.

"Tak, co budeme dělat?" zeptala se nás Dominika poté, co jsme se posadili na postel.

"Vidím, že rád fotografuješ. Spíš krajinu, nebo portréty?" pokračovala a mně namísto odpovědi spadla brada. Dominika se pousmála a Dušan na mě udělal obličej, který jasně říkal: 'Nic si z toho nedělej, to ona dělá pořad.'

"Jak to pro všechno na světě můžeš vědět?" vyhrkl jsem po tom, co jsem si v hlavě vše urovnal, a přesto jsem nebyl sto pochopit, jak na to přišla.

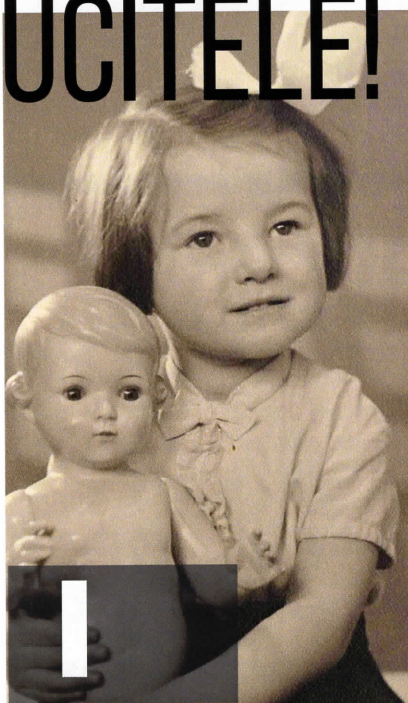
"Ale Viktoro, člověk, který stráví u aparátu i celé minu-

ty, musí mít na sobě nějaké stopy po svém koníčku. Co jiného může tedy znamenat otláčená kůže okolo tvého pravého oka?" dovysvětlila a ukázala mi na pravé oko. "Už jsem si myslel, že dokážeš číst myšlenky!" odpověděl jsem.

"Ale prosím tě!" odbyla mě sestřenice, ale přece jen vypadala polichocně. Vzápětí ale změnila téma.

"Co chcete tedy dělat?" Na ta slova jsme se s jejím bratrem rozhlédli po pokoji. Nakonec jsme se shodli, že si zahrajeme žolíky. Po deseti partiích, ze kterých celkem 7 vyhrála Dominika jsem už musel domů. Přiznávám se, že jsem musel na její dedukci myslet ještě hodinu po našem rozloučení. Jak to proboha mohla tak rychle vědět?... ■

POZNEJ SVÉHO UCITELE!

ROZHOVOR S ANETOU HRÁSKOU

napsala: VALERIE KOPEJSKOVÁ, 3.0

1. Jak dlouho se vůbec čtyřkolkám věnuješ?

Ježdění se věnuji asi dva a půl roku, přičemž letos je to moje druhá závodní sezóna.

2. Mě zajímá, jak ses k tomu vlastně dostala, protože mi to nepřijde moc jako koníček pro holky.

Nejdříve začal jezdit můj mladší brácha, potom si táta koupil Yamahu raptor 250, já to na ní chtěla zkusit a nějak mě to chytlo.

3. Už jezdíš nějakou tu chvíli, určitě jsi byla na spoustě soutěžích, jaký byl tvůj největší úspěch?

Asi se to nedá brát úplně jako úspěch, ale letos jsem začala jezdit mistrovství republiky s klukama a byla jsem jednou třináctá. Jinak u nás v Benátkách na závodech jsem byla několikrát první a loni v juniorech na republice nejlépe pátá.

4. Je toto Tvé hobby hodně náročné? Myslím psychicky, fyzicky, třeba i finančně?

Myslím, že je to náročné po všech těchto stránkách. Spousta lidí si myslí, že jenom tak sedíme a jezdíme, ale dá to docela práci. Musíme vysedávat, řadit, při skocích stát, a hlavně udržet se na té čtyřkolce, což taky není občas úplně lehké. Kolikrát jsem do depa přijela s neskutečnou křečí v rukou, prstech a hlavně palci (kterým přidávám plyn). S psychikou mám asi největší problém v předstartovním prostoru, někdy mi je dokonce tak špatně, že mám pocit, že se pozvracím. Nejvíce mám asi strach z toho, že někomu ublížím. No a levný to taky úplně není, tuhle sezonu mám novou čtyřkolku, která se všemi úpravami, jako jsou třeba tlumiče, stála okolo 250 tisíc korun. Ještě k tomu musíme platit na každých závodech startovné, benzín, olej,...

5. Kdo tě nejvíce podporuje na závodech nebo trénincích?

Moje největší podpora je můj táta, ten se mnou už od začátku trénuje a jezdí na závody. Tuhle sezonu s námi začala jezdit i mamka, babičky a děda, takže mě taky dost podporují.

6. Jak to všechno stíháš ještě dohromady se školou?

Se školou je to v pohodě, spíš se mi to hodně kryje s volejbalem. Možná mám trochu problém, když přijedu z tréninku nebo závodu a jsem unavená a musím se učit nebo dělat úkoly.

7. Je to nějakým způsobem nebezpečné?

Nebezpečné je to celkem dost, stačí malá chyba a může se stát cokoli.

8. Mělas někdy nějakou nehodu?

Před měsícem jsem na závodech v Jičíně nabourala do plotu a urvala kolo. Jinak jsem asi dvakrát spadla, ale nic vážného se mi nestalo.

9. Co tě na tvém koníčku nejvíce baví?

Celkově mě závodění neskutečně baví. Nejvíce asi ta volnost na čtyřkolce a překonávání hranic.

10. Měla bys nějaké rady pro začátečníky?

Trpělivost, vytrvalost a hlavně když něco nejde, tak to hned nevzdát. ■

„EXKURZE JE POUČNÝ VÝLET“

POČÁTKY EXKURZÍ A VÝLETŮ NA MLADOBOLESLAVSKÉM GYMNÁZIU

2

2) To návštěva kostela v Sýčíně již z programu exkurzí vymizela. (Státní okresní archiv Mladá Boleslav)

Květen a červen bývá postrachem pečlivého učitele a hnusného šprta.

Kromě maturitních zkoušek, jimž se při nejlepší vůli nelze vyhnout, běžnou výuku narušuje, ba až paralyzuje přehršel nejpodivuhodnějších i nejroztodivnějších exkurzí, které plynule přecházejí v netrpělivé vyhlížení školního výletu. Kladli jste si však někdy otázku, kdy se vlastně naši předkové navštěvující mladoboleslavské gymnázium začali vydávat za poznáním a zábavou mimo zdi školní budovy?

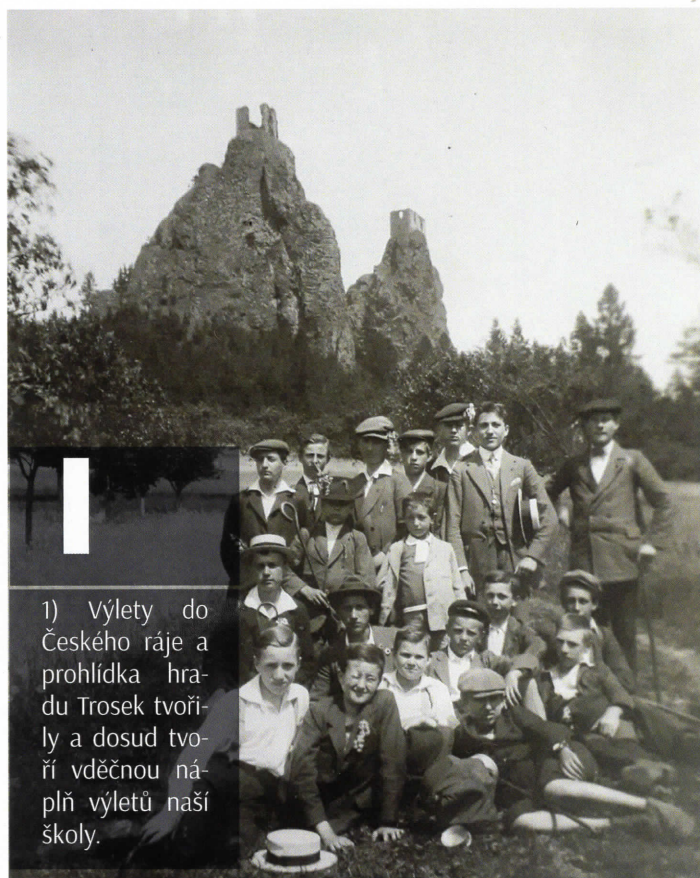
Ač by to málokdo hádal, exkurze, které mají (přínejmenším teoreticky, s praxí to bývá horší) přinášet poučení, jsou nedílně spjaté se zaváděním tělocviku na středních školách. Dne 15. září 1890 (pohybujeme se v době, kdy je sportovním aktivitám a tužení těla

věnována čím dál větší pozornost, během poslední dekády 19. století vznikne například fotbalový klub Slavia Praha nebo se uskuteční první novodobé olympijské hry) vydalo rakouské ministerstvo kultu a vyučování nařízení, dle něhož „škola všemi silami domáhati se má, by podporován byl tělesný výcvik a vývoj studující mládeže“. Ředitel mladoboleslavského gymnázia Josef Podstatný měl o starost navíc, dokonce kvůli projednání dotčeného dokumentu, k němuž ještě během listopadu dorazily dodatky, svolal na 20. prosinec mimořádnou poradu sboru. Ve školní budově chyběla tělocvična (bude chybět až do roku 1949, kdy se gymnázium přestěhuje do současného sídla ➤

v Palackého ulici), mezi pedagogy se nevyskytoval tělocvikář, a tak sportovní vyžití dlouho záviselo na libovůli bruslařského klubu, který žákům umožnil za cenově výhodných podmínek využívat kluziště na Štěpánce, armády, jež chudým žákům zdarma poskytovala plavecký výcvik, a konečně i městské rady, díky nimž mohli studující „rejditi a míčem hráti na cvičišti nedaleko města“ (tj. v oblasti dnešního Výstaviště a dosud nezastavěné Palackého ulice).

„V náhradu za nedostatek her a tělocviku pořádány byly četné vycházky jednak poučné, jednak zábavné a tělo tužící.“ – Exkurze – tedy v zásadě pochodové cvičení do okolí města spojené s kulturním programem a návštěvou památek – byla na světě. Jednoznačně nejoblíbenější, v podstatě každoročně se opakující byl výlet do Vínce provázený prohlídkou románského kostelíku. Kromě zřícenin hradů Dražic, Michalovic a Zvířetic či návštěvy zámků Stránova a Mnichova Hradiště ale došlo i na dnes již opomíjené památky, jako jsou kostelíky v Sýčině nebo ve Zdětíně. Profesor dějepisu a zeměpisu František Bareš dokonce ve výročních zprávách gymnázia za školní roky 1906/1907 a 1907/1908 otiskl stručný přehled významných památek Mladoboleslavska, který měl posloužit jako vodítko při organizaci vycházek pro jeho kolegy, již byli méně zběhlí v regionální vlastivědě. Přírodopisec Hynek Konvalinka pak organizoval „botanické výlety“ na Chlum, Radouč i do již málo známého dolu Choboty poblíž hlavního nádraží.

Vedle historických památek a vzácné květeny se vyhledávanými cíli vycházek staly průmyslové podniky v regionu. Jejich skladba však byla výrazně odlišná nežli v současnosti: žáci opakovaně mířili do Josefa Dolu, kde byla „prohlédnuta zároveň světoznámá továrna na zboží textilní pana barona Fr. Leitenbergra“ (dnes z ní zbývají ruiny), místo dobrovického cukrovaru navštěvovali podstatně bližší podnik v Čejetičkách a na Ptáčekově ulici zaslouženou pozornost poutala i továrna Františka Sezemskeho na svíčky, jedna z největších v českých zemích. Dodnes existující podniky oproti tomuto trojlístku zřetelně zaostávaly: až v roce 1903 byla ztečena „továrna na karborundum, druhá na pevnině evropské“ v Nových Benátkách (dnes Benátky nad Jizerou) a přímo punc exotičnosti měla vycházka z 16. listopadu 1898 do „mladoboleslavské nové továrny firmy Laurin a Klement, kdež mezi jiným poznali žáci výrobu velocipedův“. Nevšední událost si žádala nevšední průvodce, neboť „majitelé sami vše vysvětlili“. Ovšem nejspokojeněji se jistě museli cítit septimáni 25. června 1903, když po návštěvě Mnichova Hradiště „odpoledne šli na Klášter, kde správce parostrojního pivovaru p. Emil Weiss s p. nadsladovným Bočounem přechotně prováděli je velkolepými místnostmi pivovaru a zevrubným výkladem poskytli jim poučení o výrobě piva. Na konec p. správce výletníky pohostiv ukázal jim zbylé památky slavného kdysi kláštera cisterciáckého a laskavostí svou vůbec vděčnou vzpomínku u nich zůstavil.“ – Mimochodem: podle výnosu zemské školní rady ze 7. dubna 1904 v případě, že by hostinec, kde se výprava zastaví na oběd neměl v nabídce nealkoholické nápoje, žákům „budiž dovoleno pít pivo, ve zvláštních případech víno, ale jen tak, aby nebyla překročena míra k tělesnému zotavení nutná“.

1) Výlety do Českého ráje a prohlídka hradu Trosek tvořily a dosud tvoří vděčnou náplň výletů naší školy.

Výlet spojený s delší cestou vlakem byl prozatím velmi neobvyklý (i do Mnichova Hradiště se běžně chodilo pěšky!). Když už k němu došlo, jelo se většinou – poměrně nepřekvapivě – do Turnova, odkud žáci vyrazili do hruboskalského skalního města, případně do Mnichova Hradiště, ne však jako cíle cesty, nýbrž coby východiště k putování na Mužský či na Kost. A dvoudenní výprava byla naprosto mimořádná, až do vypuknutí první světové války se uskutečnily pouze dvě: v červnu 1907 do Jizerských hor a Krkonoš a v květnu 1914 na Podřipsko, Mělnicko a Kokořínsko.

Budiž zdůrazněno, že na výlet chodily či jezdily jednotlivé třídy (což však v některých případech mohlo obnášet i více než 40 žáků), vedené – v souladu s tehdejšími předpisy – jediným učitelem. Početnější výpravě, která by byla spojena s velkými logistickými starostmi, ba přímo strastmi, ale i s menší koncentrovaností účastníků se žáků, se ředitelství školy po celé předválečné období takticky vyhýbalo. Tedy až na jedinou výjimku, od níž nás dělí přesně 125 let:

„Dne 2. června 1894 uspořádán byl studujícím vyššího gymnasia, k nimž přidružilo se též několik žáků ze tříd nižších, poučný výlet do Sedlec a do Kutné Hory, jehož účastno bylo na 120 žáků provázených pp. profesory dr. Ign. Konvalinkou, A. Hoblem, Fr. Chumem, Fr. Čížinským, Václ. Simandlem, Al. Hubkou a Václ. Dvořáčkem. Na uctivou žádost ředitelstva ústavu slíbili ochotnou svou pomoc při výkladu místních památností tamější duchovní správce, veled. p. arciděkan kutnohorský, P. Karel Vorlíček, a důst. p. farář sedlecký, P. J. Sládek, a ti oba slibu svému plnou měrou vyhověli odloživše všechny povinnosti a v ustanovenou hodinu příjezdu výletníky uvítavše a jim z bohaté zásoby své znalosti starobylých a vzácných památek do podrobné příjemné a velice poučné zábavy poskytnuvše. ➤

K oběma těmto pánům přidal se p. vrchní inženýr Labler, jemuž oprava velechrámu sv. panny Barbory svěřena jest.

Ač za vzorné a platné tyto služby ochoty na místě samém dostalo se šetrného všem těmto pánům poděkování jménem všech účastníků od abiturienta V. Vraného, pocituje ředitelstvo ústavu nezbytnou povinnost na místě tomto ve jménu celého ústavu vysloviti jim díky zasloužené.

Podobnou vděčností vázáni jsme ústřednímu ředitelstvu c. k. priv. rak. dráhy severní a severozápadní za ochotu, s kterou vyhověno bylo žádosti za slevu drážného na polovici ceny pro všechno súčasné studentstvo.“ Tak co, milí druháci, změnilo se za ta dlouhá, předlouhá léta něco zásadního? A je to dobře, nebo špatně? ■

3

K vycházkám po Bolešlavsku.

Napsal FR. BAREŠ

Oblast tohoto Bolešlavska nekryje se s územím: zabírá větší část jeho od Labe po Jihlavu. Vybrána místa taková, kam obyčejně historicky a umělecky zajímavá, památná, výhledová, k osvěžení těla i ducha. Z teritoriálního hlediska jsem některá místa na Labi: směr vycházek nastaven českého ráje nežli do žité roviny Labské.

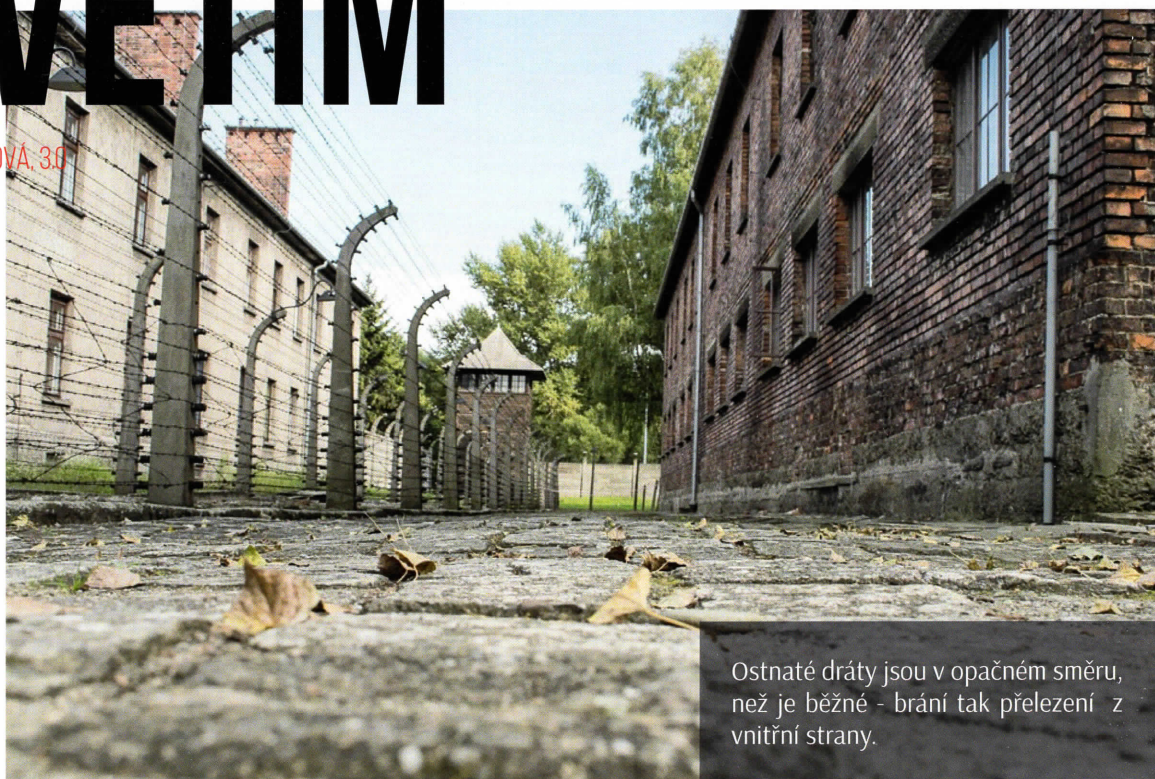
Průvodcem řádky tyto nejsou, zabralo by toho příliš. K tomu slouží dobrá, úplná mapa, nejlépe mapy (J. Srp). Žáci se učí prakticky s mapou zacházet za účelem vedení, ale aby z ní vyčítali vlastnosti terénu v okolí, kam až lze dohlédnouti: vede jistěho, už se oživuje se tím zájem cesty. Proto mapku k tomu zničil: místo toho pracujeme na velké plastice se doporučovati k nahlédnutí vždy před výletem.

Z města Mladé Bolešlavě a okolí pejí z důvodů samozřejmých; z dalšího kraje výbor ných míst, byl dosti nesnadný: nebo kraj tento pokročilý, znamenitý kultury, již v dobách před Jizeru od Turnova k Mladé Bolešlavě, tedy činu přechýlených morších nalezišť praeistorických, roz — levý ignorujeme — rozsáhlá pole archaeologie Vsi a Čejtce. Tolik zde zřícenin památných hrádů. losti: Zásadka, tvrz Pachouň, Zvířetice, úplně zaniklý Rácov nad Neuberkem. Dosud uchovalo se a břehy Jizery zdobí tolik památek historických z nejruznějších časů, i z doby prastaré, hlavně kostelů: románské v Mohelnici, Michalovicích a Vincí, vesměs perly českého umění románského z XII. stol.; románsko-gotické v Nudovojicích a Březíně (z počátku XIII. stol.) Gotické: nejslavnější v Klášteře Hradišti (ze XIII. stol.) zasel, ale ostatly zbytky, jimž není rovno v severních Čechách; v Přepelích (XVI. stol.), v Loukově, Klášteře (kostel z XVI. stol.), v Bakově (XVI. st.), v Debrí

3) Přehledný souhrn památek v regionu otištěný ve výroční zprávě školy aneb zdroje informací v době před Wikipedií. (Státní okresní archiv Mladá Bolešlav)

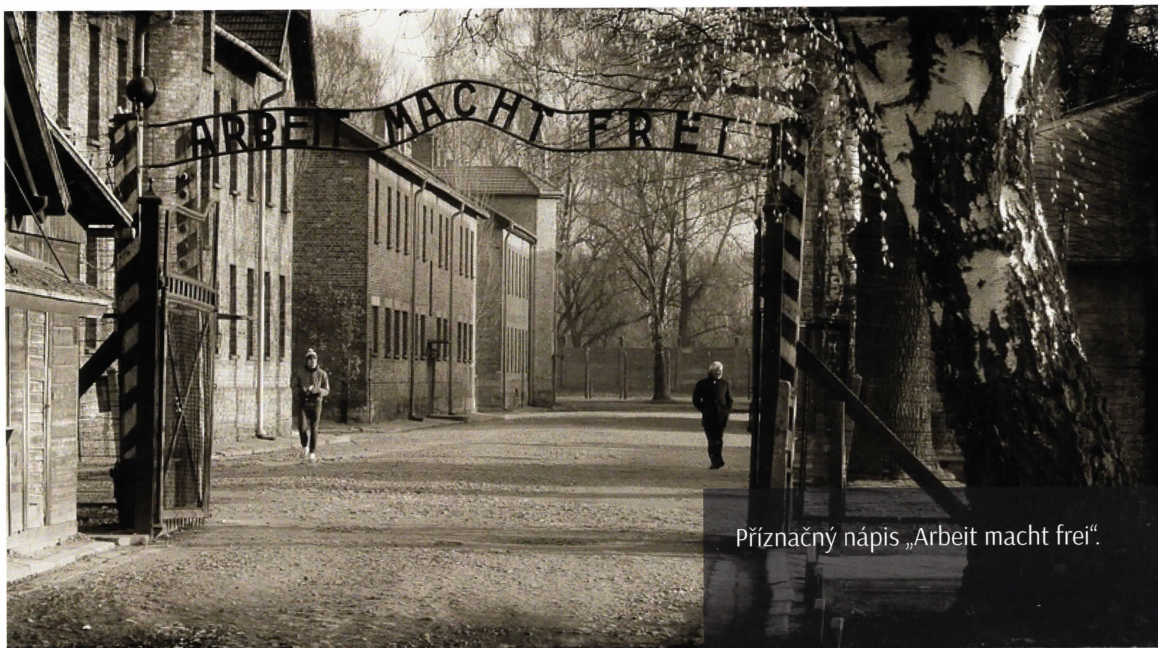
OSVĚTIM

napsala: TINA HLAVÁČKOVÁ, 3.9

Ostatné dráty jsou v opačném směru, než je běžné - brání tak přelezení z vnitřní strany.

Polsko je země, která se mi vždy vlastně docela protivila... Podivné „nářečí“, kauza s hovězím masem... Můj zájem o tuto zemi a její historii se probudil až letos 6. dubna, kdy jsem se s rodinou vypravila na „výlet“ do Osvětimi.

Príznačný nápis „Arbeit macht frei“.

Dorazili jsme na místo a přede mnou se otevřela historie koncentračního tábora z let 1940-1945.

V Čechách bylo v sobotu (údajně) nádherné počasí, ale v Osvětimi vytvářely vítr s deštěm doslova symbolickou auru. Déšť odkapával a přel a skrápěl temnou minulost.

Každý jsme obdrželi legračně vypadající sluchátka, ze kterých nás následující dvě hodiny doprovázel výklad místí průvodkyně, jejíž češtině s polským přízvukem jsem občas nerozuměla. Nevadí.

Hned jak jsme vstoupili branou se známým nápisem: „Arbeit macht frei“, jsme pomalu procházeli domy, ve kterých dříve žili odsouzení na jistou smrt.

Dnes už poblíž nikdo nebydlí a v bývalých táborových ubikacích jsou expozice muzea. Tam jsme viděli výstavy bot, hřebců, oblečení, kufrů, zkrátka všechen zabavený majetek vězňů. Byly toho hromady. V momentě příchodu do jedné z těchto sekcí se ve mně ten den poprvé něco hnulo a já utřela první slzy. Násobilo se to. Ustříhané copy žen, které byly posílány do Německa, kde se z nich vyráběly matrace, paruky, jakož i různé vycpávky, byly prý tenkrát prodávány téměř zadarmo.

I staré ženy, které, jak nám řekla průvodkyně, vystupovaly z vagonů transportu a měly třeba i 80 kg váhy, skončily po pár týdnech v lágru na třiceti!

Žena, která už byla těhotná, nebo byla až tady přivedena do jiného stavu, byla po odhalení těhotenství zastřelena nebo poslána do plynu. Pokud chtěla přežít, musela to tajit a po narození se musela snažit dítě nějakým způsobem propašovat ven.

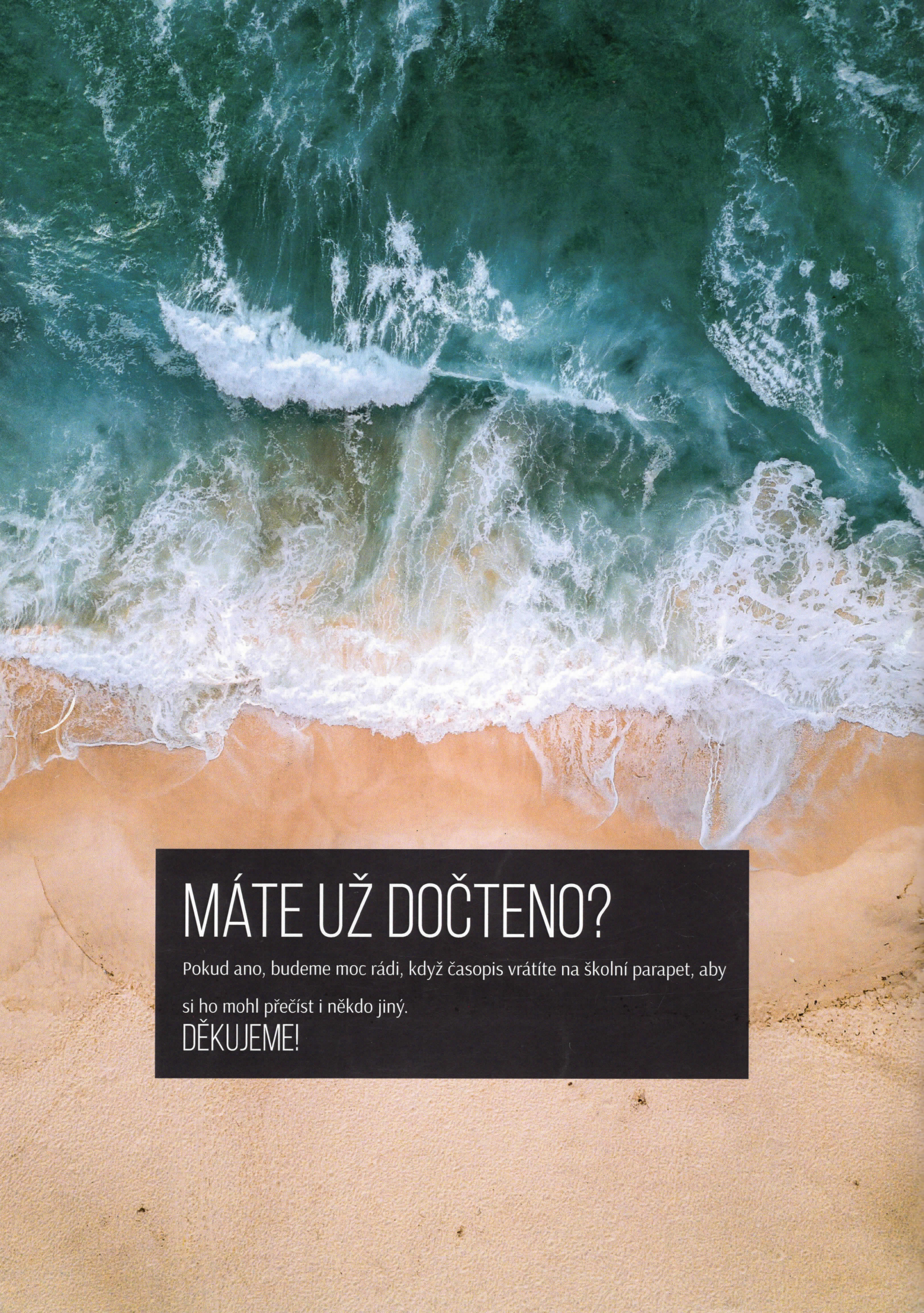
Po příchodu do tábora byly vedeny záznamy a lidé se museli nechat vyfotografovat a potetovat. Číslo vězňů se tetovala dospělým na ruku a dětem na chodidlo. Později už přijíždějících bylo příliš mnoho, záznamy se vést nestíhaly, a proto o spoustě zesnulých nemáme žádné informace.

V části Osvětimi označované jako Birkenau, kterou jsme se skupinou také navštívili, zemřelo ve druhém z táborů celkem 1,3 milionů lidí: 960 000 Židů, 70 000-75 000 Poláků, 21 000 Romů, 15 000 sovětských válečných zajatců, 10 000-15 000 vězňů jiných národností. Bez ohledu na provinění byli v očích německých vojáků kriminálníci Němci stále bráni jako nadřazení ostatním vězněným.

I v Birkenau stály za války obrovské pece na spalování obětí, dokonce na čtyřech místech. Tam ale ani jedna do dnešních dnů v původní podobě nestojí. Ze dvou však zbyly obrovské železobetonové rozvaliny. V původním stavu jsou ale čtyři pece zachované v první části tábora, ve městě Osvětim. Nikdy nezapomenu na pocit úzkosti, který mě doprovázel těmito prostorami.

Velmi smutný je také osud obyvatel osmi polských vesnic kolem Osvětimi, které v roce 1940 nacisté vyhnali, jejich domy srovnali se zemí, a právě na jejich místě s vynaložením spousty financí a za přispění těžké práce vězňů vybudovali v Birkenau-Březince obrovskou „továrnu na smrt“.

Polská průvodkyně s fialovým deštníkem byla tím nejlepším z celé organizace sobotního zájezdu. Řekla nám fakta i spousty zajímavostí. O tak strašných věcech mluvila s obrovským respektem k obětem. A tak i když den v Polsku propršel, byl pro mě, i přes vážnost situace, výjezd do Osvětimi podnětný. ■

An aerial photograph of a beach with turquoise waves crashing onto the shore, creating white foam. The sand is a warm, golden-brown color.

MÁTE UŽ DOČTENO?

Pokud ano, budeme moc rádi, když časopis vrátíte na školní parapet, aby si ho mohl přečíst i někdo jiný.

DĚKUJEME!